

Labancz István

LUI LEBLANC, SÓBUCKA SZÜLÖTTE

Labancz István

LUI LEBLANC,
SÓBUCKA SZÜLÖTTE
EGY ÓBUDAI ÉLET KÖRVONALAI

Dr. Kotász Könyvkiadó
Piliscsaba, 2025

*Apám emlékére:
Labancz István (1949–2009)*

© Barnás Márton, 2025
© Györgyi Csaba, 2025
© Labancz Eszter Csenge, 2025
© Labancz István, 2025
© Makovecz Szilvia, 2025
© Dr. Kotász Könyvkiadó, 2025

Barnás Márton

Találd meg

ma még csak tükör által
homályosan
de hamarosan színről
színre Klaus Molotov
számára is
kiderül ki ez a
Lui Leblanc
s az igaz barátság
kifejezésből mit jelent
az hogy igaz és barátság
mert hiába füröszköd magadban
csak más tükrében moshatod
egészen tisztára
oly ismerős arcodat
s ha elveszíted tükrödet
egód szemhéjadhoz
szotyit pöckölget

SÓBUCKA SZÜLÖTTE

1. Igazából kicsoda Labancz István?

Labancz István (1975. 12. 15.) eredetileg futballistának készült (III. Kerületi TTVE, Gázművek MTE) gyerekként tudta, érezte, egyszer még híres futballista, később edző lesz belőle. Nem sikerült, reál-tantárgyainak eredményeit javítandó, abbahagyta kedvenc sportágát és tanult. És ebből később újra tanult.

Mivel nem lett magasépítő-technikus, földmérő/térképész és rendőr se, így törvényszerű, hogy a kereskedelem alkalmazottja lesz. Már felnőttfejjel kezdte kapizsgálni a fotózást, filmezést, később az írást.

2024 nyarán kapitányként viselkedve, nekiveselkedve jelentette meg „BARLABOR” című első könyvét többedmagával: Barnás Márton író barátjával, Labancz Eszter Csenge író keresztlányával, Horváth Kinga és Hajdú Márk előadókcal és már külsősként Györgyi Csaba íróval. Azóta 2025 tavaszán megjelent két másik könyv is, melyben újra részt vett, több-kevesebb szereppel /„BARLABOR II.”, „Labancz Eszter Csenge – L.E.író”/. Labancz István itt is köszönetet mond Labancz Dóra Lillának, aki mind a „BARLABOR”, mind a „L.E.író” könyvekhez szolgált kitűnő (hátsó) borítófotókkal.

Kik és mik hatottak az életére a rokonokon és barátokon kívül? Kosztolányi Dezső, Latinovits Zoltán, Bujtor István, Matthew Perry, David Lynch, The Cranberries / Dolores O’Riordan, Stone Temple Pilots / Scott Weiland, Velvet Revolver, Red Hot Chili Peppers, Faith No More, Kimnowak, Marco Van Basten, Détári Lajos, Kovács Kálmán, Óbuda és Kispest, a kerületek futball csapataival együtt... és Gulliver, az ő utazásaival, küzdelmeivel és felfedezéseivel.

És a hite? Ha százalékosan kellene kimondania, miben és hogyan hisz, talán így lennének a számok: sintoizmus 5, amerikai őslakosok vallása 5, református 25, Krisna-tudat 25, buddhizmus 40. Viszont elsődlegesen önmagában kezdett hinni... és mindenki másban is.

Igen, Önben is!

Munkássága

„BARLABOR” /72 alkotás, Molotov és a ráadás/, Barnás Márton, Hajdú Márk, Horváth Kinga, Labancz Eszter Csenge, Labancz István /versek, prózák, fotók, borítófotó, szerkesztés, Dr. Kotász Könyvkiadó, 2024/

„BARLABOR II.” /72 alkotás, Fonódás és a ráadás/, Barnás Márton, Hajdú Márk, Horváth Kinga, Labancz Eszter Csenge, Labancz István /versek, prózák, fotók, borítófotó, szerkesztés, Dr. Kotász Könyvkiadó, 2025/

Labancz Eszter Csengei – „L.E.író” /fotók, borítófotó, szerkesztés, Dr. Kotász Könyvkiadó, 2025/

„BARLABONLINE” – a 10 éves BARLABOR ünnepi félkönyve, Barnás Márton, Hajdú Márk, Horváth Kinga, Labancz Eszter Csenge, Labancz István /versek, prózák, fotók, szerkesztés, www.barlabor.hu, 2025/

Labancz István – „Lui Leblanc, Sóbucka szülötte – egy óbudai élet körvonalai” /versek, prózák, fotók, borítófotó, szerkesztés, Dr. Kotász Könyvkiadó, 2025/

Barnás Márton – „Klaus Molotov” /fotók, borítófotó, szerkesztés, Dr. Kotász Könyvkiadó, 2026/

Lalalák földjén – Labancz István, Labancz Eszter Csenge, Labancz Dóra Lilla, Simon Barbara /versek, prózák, fotók, borítófotó, szerkesztés, Dr. Kotász Könyvkiadó, 2026/

„Filmés írások” /fotók, borítófotó, szerkesztés, www.barlabor.hu, 2026/

„BARLABOR – Létlelet” Barnás Márton, Hajdú Márk, Horváth Kinga, Labancz Eszter Csenge, Labancz István /versek, prózák, fotók, borítófotó, szerkesztés, Dr. Kotász Könyvkiadó, 2027/

„Monoszkópok Könyve” Barnás Márton, Györgyi Csaba, Labancz István /versek, fotók, szerkesztés, Dr. Kotász Könyvkiadó, 2027/

„BARLABOR – Utópia / Álmoskönyv” Barnás Márton, Hajdú Márk, Horváth Kinga, Labancz Eszter Csenge, Labancz István /versek, prózák, fotók, borítófotó, szerkesztés, www.barlabor.hu, 2028/

Labancz István – „Lui Leblanc, Sóbuckán túli utazások” /versek, prózák, fotók, borítófotó, szerkesztés, Dr. Kotász Könyvkiadó, 2028/

2. Ki kicsoda ebben az univerzumban?

BARLABOR – 2015-ben alapított alkotói közösség, BARnás Márton és LABancz István által létrehozott műhely. Versfilmeket, filmetűdöket és (vers)fotókat készítenek. Jelenlegi tagok: Barnás Márton, Hajdú Márk, Horváth Kinga, Labancz Eszter Csenge, Labancz István.

Barnás Márton – tanár, író, költő, filmes, a BARLABOR (2015 –) társalapítója, Klaus Molotov megalkotója.

Bodri Gyula – élete szép lassan Szuha és a lovak felé terelődött, egy régi kecskefarmon nagy célokat tűzött ki maga elé, aminek dokumentálását a BARLABOR segíti.

Bölcse – a Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegyei Kölcse, ez a nagyközség a szerző számára egy második/harmadik otthon.

Györgyi Csaba – író, költő, a nollák megálmodója és végrehajtója (a nolla a novella szó rövidülése, általában 3-10 soros, metafizikai témát érintő prózavers, intenzív, tömör kifejezésmóddal).

Karmaos – Farnos község, a szerző 43 éves korától lakik itt.

Klaus Molotov – celeb, életművész, a halhatatlan hengegő, két világ között utazó, de kérdezzék Barnás Márton író, talán még jobban bemutatja őt, ebben a könyvben éppen, hogy csak feltűnik (a felnőtténje).

Labancz Dóra Lilla – tehetséges fotós, a barlaborok alkotta könyv borítófotójának segítője, Labancz István unokahúga, Labancz Eszter Csenge testvére.

Labancz Eszter Csenge – író, „L.E.író” néven könyvet is adott ki és írói oldalt is vezet, Labancz István unokahúga, keresztlánya. (Budapest Főváros XVI. kerületi Önkormányzat Képviselő-testülete a Magyar kultúra és irodalom, hagyományörzés kategóriában „Budapest Főváros XVI. kerület Ifjú Tehetsége” címet adományozott LABANCZ ESZTER részére, novellairás területén végzett kimagasló munkájának elismeréseként, 2021)

Labancz István – író, független filmes, fotós, a barlaborok könyveinek szerkesztője is, a BARLABOR (2015 –) társalapítója, jól ismeri Lui Leblancot és Strabancz Stefánt.

Lalalák földje – Lui Leblanc Karmaosról egy hosszabb útra megy ide, hogy többedmagával remélhetőleg egy számára is értékes könyvet alkosson innen az utókornak.

Lui Leblanc – fotós, filmes, maradandó spirituális élményekkel hátbaszúrva, egyszer megtalálta Klaus Molotov tükrét is, de semmi több, illetve... **Labancz István** egyik énje.

Lukács Gabi – énekesnő, tai chi és chi kung oktató és Édesanya, a „nagy pogácsa fogadás” egyik résztvevője.

Özvegy Salgóné – álmokkal teli, ábrándozó kisnyugdíjas, sokat utazik, leginkább MÁV-val (reméljük, nem emiatt öregedett meg elsősorban).

Pupucsapi – egy céltudatos kakadu, az olvasók szeme láttára repül majd el magabiztos, egyenes vonalban többször is „A” pontból „B”-be. Mi a kezdet és a vég? Nem tudhatjuk. Ő az örök és állandó.

Sóbucka – Óbuda, a szerző 28 éves koráig lakott itt.

Strabancz Stefán – író, általában mindig az evésen jár az esze, amire csak tud, ketchupot tesz, a két „én” közül ő a hangulatember... **Labancz István** másik énje.

Sztúpa – Szuha, ahol ember és állat harmóniában élhet együtt, korlátozások nélkül.

Szeret – Szeged, egy város, ahol az embernek olyan érzése van sétálva az utcákon, hogy egy település képes szeretni őt.

Tallér Tibor – építőipari munkás, a Karaj FC leglelkesebb főtelszurkolója, kezében két Kőbányaival sétál az életben – még munkaidőben is –, mert az ezek adta egyensúly mindig megnyugtatja őt a következő meccs kezdetéig.

3. Egy ifjú elme vívódásai

Ezen a bolygón

Mikor a lég szürke színt nyújt feléd,
s földön zizegve roppan a levél,
körötted varjú károg, míg te félsz,
eszmélsz rá oly hirtelen,
időd véges-végtelen...
...s az aranyló ég,
mely gyönyörű, vértelen,
oh, eltűnik, szüntelen.

/Kiegészítés: igazoltan ez Labancz István első verse./

Óbudai beton

kié a labda,
azé a szó,
a döntőbíró,
a hárásó,
vöröslő térden
csorog a vér,
az állás négy-négy,
tisztos még-még,
cipő nem vonyít,
talpa kopik,
a gyerek lódít
és

ö
r
ö
k
k
é

f
u
t

Lui Leblanc (0.)

Az álom – történt Sóbuckán, a rendszer (és saját élete) változása előtt kicsivel

KisLeblanc 10 évesen egy éjszaka felriadt és felült az ágyában. Az ok, ami erre készítette, szokatlan volt, váratlan és nagyon sokáig megfejthetetlen is számára.

Az álom szót már gyerekként se használta itt, az állapot, amiben lezajlott ez a fura megtapasztalás, igazából egy hatalmas, végtelennek tűnő, fekete masszaserű részben történt, amiben a KisLui is csak apró porszemnek tűnt, viszont akkor és ott szerves egységen belül érezte önmagát a nagy egészben. A teste dermedtségére nem is figyelt nagyon, a lassan erősödő hang, hangokra azonban annál jobban. Ez egy ismétlődő latin mondat volt, melyet több férfi hang kántált egyre hangosabban és hangosabban... az állapot, melyben ezen az éjjelen Lui önmagára talált, arra ösztönözte, hogy az ismeretlen ismerős hangokkal együtt ismétlje ezt a mondatot.

Összesen háromszor tette így és felriadt, felült az ágyában. Zavarodottságot érzett a szokatlan dolog után. Az évek teltek, az emlék megmaradt, belül, mélyen.

Egy latintanár végül sok évvel később megfejtést kínált: az ismételt szavak egy imatöredék részei voltak, melyek talán folytatódtak is volna, ha KisLeblanc nem szakítja meg a sorát, mikor felriad. Ez volt életében az első pillanat, amikor rájött arra, nem értünk, nem érthetünk meg mindent a körülöttünk lévő világból hallomásra, megszokásból vagy egyszeri megtapasztalásból. Folyamatosan utazni és felfedezni kell, mindenkor. Fizikailag is és önmagunkban is.

A segítő latintanár egy kulcsfontosságú adalékot adott Luinak élete hátralévő részére még, leírva neki ezt: abban az időben iskolán túl éppen egy regényen dolgozott, melynek főhősét visszatérő álom kísérti, melyben számára ismeretlen mondatot ismételtet úgy, hogy nem érti annak tartalmát. Pont akkor és pont azt. Így.

A szinkronicitás az szinkornicitás, de ez egy másik történet részét képezi...

A fiatal Strabancz tükör előtt suttogva...

Ő gyengén bírja tollait,
de szeme így is a sasé,
mely a nagy egészet
bogaranként látja.

KisStrabancz puffog, pöfékel

„Hogy került ide, miért jött, ki hívta? Tudta, hogy ide jöhet? Cigaretta? Ne má'... Neki máshol lenne dolga!”, puffogott a 11 éves KisStrabancz.

Kiábrándító volt, amikor látta a bohócot, ahogy előadás után a büfénél pöfékel. Ebben a világban, ahol ő is él, hogy lehet, hogy ezt teszi?

„Neki máshol lenne dolga!”, ismételte lassan.

Azóta tart a bohócoktól.

A tojás

Valahol Ausztrália nyílt füves területén, egy faodú fészében, 3 másik ideiglenes lakó társaságában mocorogni kezdett egy tojás. Idő előtt, megelőzve testvéreit, a héja lassan töredezni kezdett és bármennyire is kényelmes lakhely volt addig számára a kis hely, az albérlő utat tört magának... dolga volt még, sietnie kellett.

Valahol messze, egy másik földrészen és országban pont ebben a pillanatban egy 10 éves fiú riadtan ébredt fel ágyában és felült: egy megtapasztalás a változás útjára kezdte terelni...

A szerződés

– Tehát akkor itt, ezt kellene aláírnom?

– De miért nem látom jól a másik fél aláírását... Olyan ködös, rosszul olvasható!

– Igen, értem, mindenki ezt a szerződést kapja, persze, megértem, de pontosan kinél tudok reklamálni, ha valami nem megfelelően sikerül a jövőben?

– Nem értem, nem biztos, hogy el tudom érni az illetőt?

– Húú, így nehéz lesz. Igazából ide se akartam jönni, de kellett. Mindent elolvastam tisztességgel, kétszer is... De egy csomó dolgot nem értek még most sem. Hogy-hogy miért jöttem? Kellett, nem volt más lehetőségem...

– Ok, ne húzzuk az időt, aláírom, aztán megyek tovább. De egy kérdésem lenne még!

– A szerződés elvileg két fél közötti megállapodás egy bizonyos dolgot illetően, ugye?

– Az egyik fél én lennék, a másik Ő, viszont a szerződésben leírtak engem érintenek, ugye? Akkor egyáltalán mi szükség van az Ő aláírására?

– Jó, értem. Hosszú ideje így megy a dolog, igen, felfogtam! De, mégis, mit tud adni nekem, amivel én több lennék és nem tudom elérni saját szándékomból?

– Hogy mit? Mi köze ennek a hithez? Áááá... értem... Hmm... Értem... Várjon... Akkor, akkor elmesélnék valamit ehhez:

Talán 8 éves lehettem. Édesanyám és a nagynéném valakinek a haláláról beszélgettek. Én nem messze álltam és hallgattam őket egy kerítés mellett. Csak félig figyeltem oda, pár szó szűrődött át: a halál szó ilyen volt. Mivel többször is felhangzott ez a kifejezés, egy kis idő után megkérdeztem Anyámat: én is meg fogok halni? Félelemmel töltött el az a hangulat, ami belőlük áradt ennek a szónak a hangzatán...

És addigi életem legkegyetlenebb mondatát, válaszát hallottam akkor:

– Igen, de nagyon sokára...

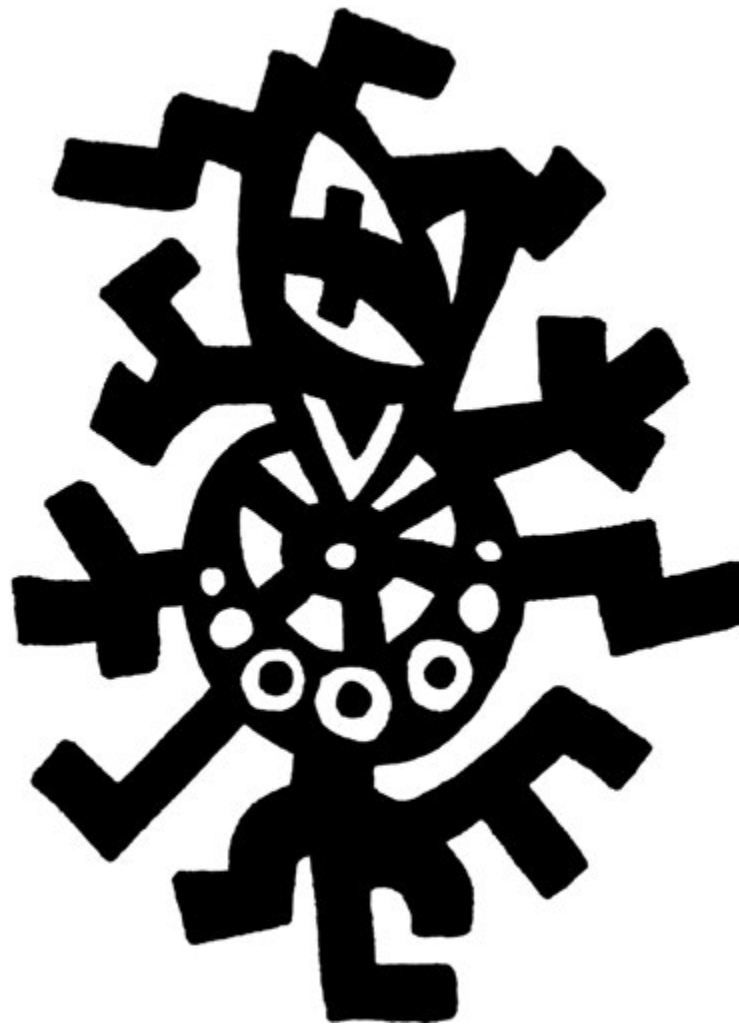
Nem erre számítottam, nem ezt akartam hallani. Nem tűnt megnyugtatónak ez az egész. Félttem. Akkor félttem. Most valami okosat kellene mondanom, megnyugtatót, ugye? Hmm...

A kikerülhetetlent fogadjuk el, de ne törődjünk bele, jellemben legyünk indián harcosok, az életünk feladatai is ezt kívánják. Mindennap gondoljunk a halálra, de csak azért, hogy értékeljük az élet adta csodákat és értékkel bírjanak a cselekedeteink is. És az se árt, ha...

– Hogy mit? Ne... Ne húzzam az időt? Rendben.
(Aláírva.)

**Strabancz Stefán egyik barátja grafikájának hatására,
ebéd közben megalkotja Darabonciást**

Darabonciás csak sétált,
sétált és dalt hozott,
mindenre jó gyógymódot nyert
és bőszen alkotott.

Grafika: Györgyi Csaba („Happy”)

„Köszönöm!” / Az elégedett rendező egy pillanata

„– És igen, összejött, megnyertem, köszönöm!

Filmemben a hátrányos helyzetű főnőcziak érdekében is felszólaltam, a díj elnyerése céljából szót emeltem a szabad világból befogott és elzárt területen szenvedő dinoszauruszok védelmében is.

Nem sikerült volna a végső dicsőség, ha figyelmen kívül hagytam volna a nemek szempontjából az igeneket és az igenek szempontjából a nemeket. És tudják, mindenkinek joga van a laktózmentes tejhez!

Köszönöm, köszönöm újra... mindenkinek!

(Ekkor a díjazott oldalra fordul a díjazó felé: – Oszkár, kihagytam valamit?)

– Ööö... igen és hogy miről szólt a filmem valójában? Fogalmam sincs, a forgatási napokon se voltam ott.”

JF6

Hallott mende-mondákat arról, hogy a szomszédai hova lettek. Sose látta őket újra. Csak az üresen tátongó, dermedt hiányuk maradt...

De most végre eldöntötte, bármi lesz és bárhol, a szabadságot választja, a fény felé halad, nem akar a mélybe zuhanni.

Így esett ki végül a JF6-os fog tömése, és a szájon át egy röppályát leírva a padlóra hullott.

Lét / Kötekedő

– ezek nem versek –

Felemelő érzés, / a hálám a plafonig ér,
öröm járja át a testemet, / míg az influenza környékez,
minden porcikám köszöni-köszöni, / pont lesz.rom,
hisz előre megyünk, / itt vagyunk, állunk,
így is, úgy is... / pont
jó.

Tanakodnak

Két ember tanakodik. Az egyik kezében egy ruhadarab.

– Ezt moly rágtta meg! – állítja bizonyossággal és mutatóujjával rá is bök alátámasztásként a kérdéses felületre.

– Nem-nem... ez a divat manapság... tudatosan szakadt!
– szól a másik és határozott mozdulattal rámutat a saját lábára, nadrágjára, ami persze ugyancsak divatosan egy elsőre lerongyolódott ruhaneműt sejtet.

Mindketten kérdően néznek a most odaérő harmadik társukra válaszáért.

– Ez az ing jól van így, ahogy van, az elől lévő szakadással viselje az, akinek így a jó, akinek ez nem inge... fordítsa meg a tépés területét és hordja a hátán viselve. Amúgy hol volt? Mindenhol kerestem már!

A tanakodók ekkor hirtelen egyszerre kapták fel a fejüket az ég felé: egy színes tollazatú papagáj repült el közvetlenül felettük, egyenletes sebességgel, ki tudja, hova...

4. BARLABOR

Naplóbejegyzés – BARLABOR: a sebezhetetlen I.

2012... ki ez itt mellettem, állandóan elkéri a sportmellékletet az újságból!? ...pont azzal kezdenék én is... mindegy, jó arc, odaadom neki... ír vagy mi... pontosítok, nem a nemzet... ige... (HSC Stábiskola, oktatási szünet, Barnás Márton író mellett ülve)... 2015... az első Barlabor kiírás a film végére, az első Barlabor-sikerünk (Klassz.hu-pályázati fődíja)... komoly, innentől kezdve mindig kisbetűvel lesz kiírva a nevem három betűje a Barlabor névben („lab”ancz)... remek... mindegy, a lényeg, hogy ki lesz írva... viszont Marci fradi-drukker, ezt még nem írtam le... próbálom ezt így átértékelni, szegény... egy egész életen keresztül... maradjon a „Bar”-nás név elől, legalább ennyivel segítem az életét... 2016... ez a PAX-TV-s szerződés frankó dolog, hat a lelkemre, a Gödöllői Természetfilm Fesztivál vetítési rendjébe kerülni meg számomra nagy elismerés... youtube-csatorna is rendben... viszont Marci még mindig fradi-drukker, nap, mint nap így felkelni, így feküdni... legközelebbi találkozásunkkor viszek neki valami jó nyugtatót... 2018... OK, innentől kezdve Farnosról.. logisztikai művelet, de menni fog innen is a filmezés/fotózás... Gödöllői Természetfilm Fesztivál, kedvenc lett... ki ez a Molotov?... hasonlít rá, olyan, mintha... 2020... Zalaegerszeg TV... a kiírás segített, de önerőből elérni, na... mi ez a covid, ne már... Lianhua Qingwent mindenkinek!... a természetvédelmi területeket filmezni jó dolog, ennek van értelme, marad is az irány... Kondor úti cédrus pedig... hihetetlen... az antiszoc énem azt mondaná, egy

fa a sok fa(...) között... 2022... Friss Hús, Savaria, Gödöllői... ketyegnek a pályázatok... valami csak lesz újra... az ember sebezhető, a BARLABOR sebezhetetlen, Marci meg fradi-drukker...

Naplóbejegyzés – BARLABOR: a sebezhetetlen II.

2022... Nollám-csak... Nollám-csak, ide sodort az élet melénk valakit... kit?... Györgyi Csabát, a nollák megalkotóját, a minidramák-, szavak-, mondatok-, levelek és saját, megjelent kötetének tárosát... remek, még hátrébb kerülök az alkotói, abc-szerinti felsorolásban... sebj, megérdemli, hogy itt lehessen... ÜDV A CSAPATBAN!

Talán – Györgyi Csaba tiszteletére

Az alak talán Elek,
de én egyet se ismerek.
Lehetne ő Mr. Mandala,
söprés után, a nagy „Sima”.
Ki lehet? Elárulom.
Ő „csak” egy életszövet,
és ez nem egy vendégszöveg.
Bal kéz ír, jobbra rajzol.
Ő Györgyi Csaba Alapról.

Gondolatok a(z égi) tengerre is I.

Egy hordónyi víz óceánba való kiöntésének pillanatában talán hegedűszó szól, halkán, lassan... talán dobpergés, lendülettel, mindenkire. Vagy csak csend van.

Gondolatok a(z égi) tengerre is II.

Az ég tartja a rengetEGET, de mi tartja az első eget?

Gondolatok a(z égi) tengerre is III.

A mi életünk a BAR... lavór.

Olvasmányok / BARLABOR című könyv, végszó

Volt az az író, aki nappal Dezsőként élt, és volt az a könyve. Már nem emlékszem, mikor, de valamelyik napszakban belebotlottam ebbe a polcravalóba, az viszont biztos, esti olvasmány lett, sokat adott, idővel sokkal többet is: az emberi jellem enciklopédiája lett számomra, amiből csak tanulni lehetett.

Aztán hallottam hírét Klausnak, később olvastam is róla. Egy őszi napon egy pillanatra láttam, felismertem őt: kissé egyedi járásával épp a villamosra szállt fel hosszú barnakabátjában, egyik kezében egy zöld-fehér színű sál, másikban egy antológia, borítóján B. M. névvel. Nem találkoztunk többé. De úgy alakult, megismertem B. M.-et, aki barát, alkotótárs és a „BAR” lett.

Egy hosszú folyamat után végre, hónom alatt a könyvünkkel, azon tanakodom, mi következik most?

Előbb-utóbb kell egy másik olvasmány.

Naplóbejegyzés – Talán Q tette...

„Hajónapló, csillagidő: 56855,4.

A USS Barlabor kapitányaként, fedélzetünkön az általában mogorva, de nagy tudású Molh-o-thov admirálissal újabb, ismeretlen területeket fogunk felfedezni a következő hetekben. A rakomány részeként egy régi, XXI. századi, papíralapú könyvet kell visszajuttatnunk a Földre, mely sok száz évvel ezelőtt került rejtélyes módon más galaxis más bolygójára... a Delta-kvadránsba.

Hogyan lehetséges ez? Talán Q keze van a dologban? Egyelőre rejtély marad, de egy nemrég megkötött bolygóközi egyezmény szerint a könyv utolsó példányáért cserébe a Föderáció víz készítésére alkalmas eszközöket ad a bolygó lakóinak, a khoriónoknak.

Az egész történetben van még egy különös dolog, aminek tényére ebben a pillanatban is csak ráncolom a homlokom – ennek a kötetnek a címe: „BARLABOR II.”

Talán tényleg Q felel minden itteni történésért és valahol most titkon mosolyog rajtunk...”

Csak a Csíki!

Elmék találkozásához, elméletek kidolgozásához nemcsak a fizikusok használhatják a számukra oly kedves sörözőt, éttermet. Az univerzumok, multiverzumok más lakóinak is kitűnő találkozási helye lehet egy-egy ilyen bázispont, mint most is.

Klaus Molotov már a bejárat előtt várakozott, Lui Leblanc és Strabancz Stefán kicsit később csatlakozott hozzá. Ők ketten gyakorlatilag csukott szemmel is odataláltak volna kedvenc székükhöz már. Igen, egy székhez, tudniillik Strabancz

és Leblanc egy illető volt... Lui szomjas torkán keresztül is fürkészni kezdte a hely legjobban fotózható sarkait, asztalait, instant hangulatait, személyeit, míg Stefán éhes gyomra társaságában felvetette egy hirtelen jött gondolatát: ha már itt töltik el az este pár óráját, akár írhatna is erről valamit. Az étel az étel, a hála az hála, gondolta, így hát tollat vett elő és az asztalon lévő étel- és itallapra lassú mozdulatokkal írni kezdett:

„Csak a Csíki!

Elmék találkozásához, elméletek kido...”

5. MÁV-magyarázók, megmagyarázom...

I. MÁV-magyarázó(k)

Maradj Állandóan Velem

II. MÁV-magyarázó – Használati utasítás

Egy ábra a helyes testtartásról, az IKEA-ban vásárolt üveglap szállításának esetére.

III. MÁV-magyarázó – A korszerű

A MÁV-nak van már kétemeletes vonata sok-sok kényelmes üléssel, tágas ablakkal, kitűnő wifi-kapcsolattal. Az emeletről a kilátás elsőosztályú, az innen látott magyar táj szebb, jobban a sajátom és még rálátni más vonatokra is.

Amiknek...

...van biztonsági záras szekrény ajtaja, az elkóborolni vágyakozó gombok / kijelzők ellen is.

IV. MÁV-magyarázó – Házibuli

Ha már egyszer Te szerveztél házbultit a vonaton és elchilizted a speciális pizzatésztádat annak sütése előtt, ráadásul egyetlenül kentel el a csokitortád felületét, ne legyél udvariatlan: vállald a következményeket... és ne távozz angolosan!

Hova is mennél? Nem vennének komolyan: az ablakból jött ember azt mondd, amit akar.

V. MÁV-magyarázó – Az „i”-re a pontot, az „á”-ra a vesszőt

Tisztelt Utas Úr!

Értem én, hogy a leszálláshoz közeli állapot megrészegíti Önt! Azt is, hogy leszállás közben már csak 3 lépés a „menj”ország. Világos, hogy megküzdött e nyári napon a fűtéstől meggyötört kocsik klímájával is. Tudom, hogy itt-ott képtelen volt az ablakok egy részét megfelelő mértékben lehúzni abból a célból, hogy országunkban szabadon repülő rovarok egy részét, pár tagját abban a kivételes jutalomban részesítse, hogy vonatunk kényelmét ők is élvezhessék. És ez felbosszantotta.

De! Még ne örüljön! Még ne pezsgőzzön!

Várja még egy gomb(nyomás). (És nem, nem számít az se, hogy esetleg pont itt, ezen a helyen szállt fel anno a vonatra).

VI. MÁV-magyarázó – A bőrönd és a pad

A vasúti váróterem egyfajta meditációs hely. Ezt biztosan tudom. A bőröndöt vinned kellene tovább, de azt sose érheted már el. Sietned kellene, miközben késik a vonat. Utasellátó szeletet (v)ennél, de az itt már rég nincs. Itt az idő is a MÁV tulajdonában van. Így hát várakozol.

A padon ülnöd kellene, de valami oknál fogva lebegsz felette, ezért kénytelen vagy befelé fordulni, a gondolataidba mélyülni, a transzcendens felé nyitni és nyúlni. És nyelni. A vasúti váróterem egyfajta meditációs hely. Ezt biztosan tudom.

VII. MÁV-magyarázó – Egy rövid sci-fi történet a Szaturnuszról

„Az orrom már rendben van!”, szólt az öntudatra ébredt robot a gyártósoron. „De a fejem hátsó része még hiányos...”

VIII. MÁV-magyarázó – „Nem aakark...”

„Nem aakark triszteetlen lenn...i!” szolt maga elé Tallér Ti-
bor építőipari munkás, kezében két Kőbányaival és fejjel elő-
re lehuppant a vonat ülésére, miközben látta a pihenőhelyével
kapcsolatos használati tábla tartalmát. Lassan letette a földre a
sörösdobozokat, és pulóvere alá gyűrte melós felsőjét. Így hasa
mérete, melyet régóta táplált sör-vitaminnal, kb. olyan nagy-
ságot vett már fel, ami alapján egy jegyellenőr sem köthet belé.

IX. MÁV-magyarázó – Dac

Most már nem, kibírom.

Az vonatajtóhoz rakni egy olyan táblát, ami az utat mu-
tatja a megkönnyebbülés felé / visszafelé – látszatintézkedés!

A dolgok haladnak. Az ember halad (ha kinyílik az aj-
tó, ha).

A tábla marad.

X. MÁV-magyarázó – Stressz

Tallér Tibor építőipari munkás, kezében két Kőbányaival... csendesen megpihent hazafelé a vonaton. A túlóra, a napi stressz, a túlóra okozta napi stressz megtette hatását, így lázadó lelke egy óvatlan pillanatban utasította lábfejét: szabaduljon meg a béklyótól mára.

XI. MÁV-magyarázó – Józsi

Tallér Tibor építőipari munkás, kezében két Kőbányaival csak ámult és bámult. Egy papagájnál több csodálkozást csak kettő tud kiváltani egy vonaton, bármely vonalon. Amikor szeme hozzászokott a tollasok látványához, észrevette, hogy a kalitkatartónak lába, így cipője is van.

Tallér Tiborról egy dolgot érdemes megjegyezni. Kezében két sörrel gyakran elbóbiskol a vonaton, de fel-fel is riad, megtartva fejét abban az állapotban. Ebben a szögben a szeme információkat küld az épp látott cipőkről az agya felé.

– Ez a cipő ismerős – mondta ki hangosan, majd folytatta: – Ez a Józsi! – derült fel és felállva, elindult ismerőse felé...

XII. MÁV-magyarázó – Letette

„...és így szükségünk van a segítségére!” folytatta a mondatot a telefon túlvégén a mostanra kicsit nyugodtabb hang. „Értem, azonnal indulok!” válaszolt a köpenyben lévő szuperhős, majdnem lerakva már a kagylót.. „...a MÁV-ról lenne szó...”, tette még hozzá a hívó hang kissé bizonytalan hangszínnel. A hős mozdulatai hirtelen megdermedtek, torka kiszáradt. „MÁV...?... min... mindent én se... minden nekem se...”, csuklott el a hangja. És letette a kagylót.

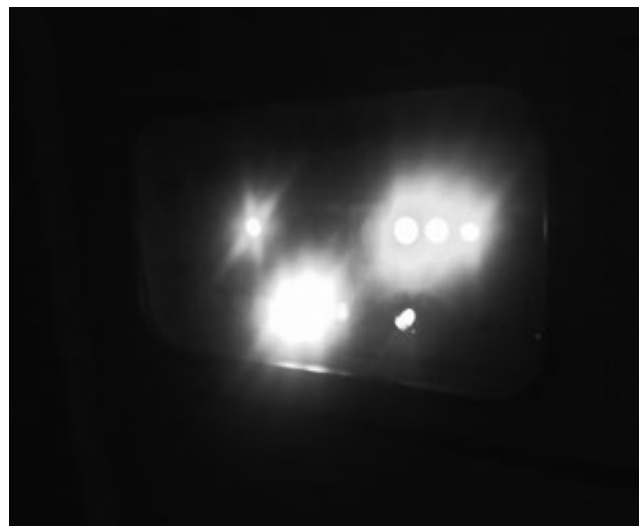
XIII. MÁV-magyarázó – A lámpa

Strabancz Stefán kezében egy sajtos pizzával nem találta az ajtót. Nem találta a gombot. Sötétben tapogatózott, utazott. Pedig határozottan emlékezett arra, hogy a vonatra való felszállása nem az ablakon keresztül történt, úgyhogy talán erre kellett keresnie a helyes irányt. Ha a jövőben egyszer megírja emlékiratait, egy fejezetnek ezt a címet adja majd: „A sötétség fénye.”

Ez a fény most nemzeti színű kapcsológombokon keresztül érkezett hozzá, amiért hálás volt, furá mód: a MÁV felé.

A vonat végre lassított és megállt. Strabancz, miközben lefelé lépkedett a félhomályban, beütötte a térdét a korlátba, de Stefán nem esett kétségbe és el-, egy másik hirtelen mozdulattal, melynek lényegi része a feje koppanása volt, szintén a korlátba, helyrebillentette önmagát. Túlélte, így vidáman dudorászni kezdett és folytatta az útját gyalogosan:

„Piros, fehér, zöld, a MÁV-nak lámpa köll.”

XIV. MÁV-magyarázó – Hárman nem utaztak

Hárman nem utaztak végül vonattal.

Így egyikük nem kérdezte meg a másikat, hogy telt a napja.

Ő nem felelt illedelmesen és nem kérdezte szintén meg a napi történéseket.

A harmadik meg nem volt megfázva, ami miatt az utat nem tüsszentette / szipákolta végig. Így haragudni se tudott rá a két ismerős, félve annak betegségétől.

Mert nem volt betegség se...

Igazából ez nem is egy történetnek indult, csak volt egy fotóm három üres ülésről.

XV. MÁV-magyarázó – A veszett

Tallér Tibor építőipari munkás kezében két Kőbányaival sietett. Kedvenc csapata, a Karaj FC sorsdöntő összecsapás előtt állt a Nemzeti Mennyei Ligakupában, így az aznapi túlóra okozta stressz hatása alatt püffögve sietett a vonathoz. Tibor a csapat legnagyobb fotelszurkolójaként csak haza akart érni a kezdésre, csak ki akarta bontani az otthoni két Kőbányait (a Keletiben kezében lévő kettő az útra kellett, a keleti-típusú lelki béke nevében). Már ünnepelt volna. Sietett tehát a megfelelő vágányhoz és mivel azt érzékelte a körülötte lévőkön, nem tudják, ki ő és mit-kiket képvisel, a jobb hátsó zsebéből – a nap eddigi részében is kabalából berakott – szurkolói sálát kihúзва és lengetve, egy rigmusba kezdett:

„Ki a Raj? Karaj! Ki a Raj? Karaj!”, énekelte, majd felszállt a vonatra.

Tallér Tibor aznap két dologgal nem számolt: a sállal együtt a szintén zsebben tartott kulcsosomó is kicsúszott a földre. Igaz, időben kicsit később, de csapata sima 5-0-ás vereséget szenvedett és ezzel ki is esett a ligakupából.

Aki kulcsokat talál a 9-es vágány mellett, kérem, adja le a pályaudvar ügyfélszolgálatán!

XVI. MÁV-magyarázó – Az álom

Özvegy Salgónénak volt egy álma.

A piac, ahová szombatonként járt, az idő múlásával egyre messzebbinek tűnt már. Gyalog a vonatig, vonattal a buszig és azzal is jóideig és megint gyalog, így baktatott célja felé a hétvége egyik napján rendszeresen. Nem volt ez számára egyszerű művelet már, nem volt mai kislány, még csak nem is tegnap. Talán valamikor a múlt hét közepe szülötte.

Az álom tehát egy közelebbi piacról szólt, ami a tortúrák egy részét kiiktatta volna. „Ha tisztítani kell, akkor tisztítani kell!”, sóhajtott fel, majd elcsukló hangon a monitor felé nézett. (Igen.. Ön felé.) „Nem a ruhát, Aranyom... A véremet!”, szólt özv. Salgóné, majd visszatért a szerepébe.

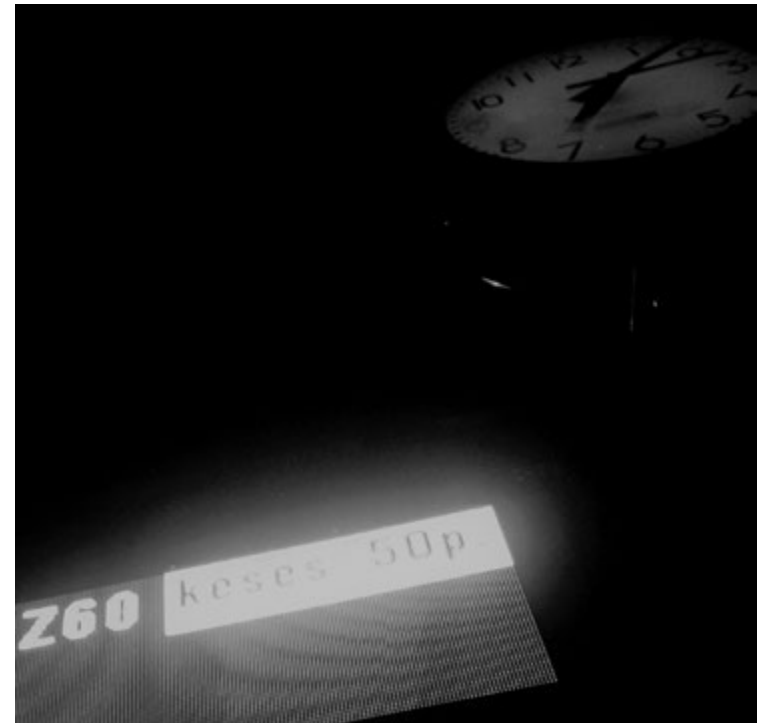
Leszállva a vonatról egy új táblát fedezett fel lassú sétája közben, egy olyan írással és útirányt jelző nyíllal kiegészítve, ami után felcsillant a szeme. „Itt! „Here!”

„Talán vörös!”, szólt bizakodóan, majd elindult így egy reményei szerint közelebbi piac felé, hogy beszerezze a szokásos vöröshere adagját, a vére tisztításához.

XVII. MÁV-magyarázó – adott év június közepe

„Gondoskodó ez a MÁV. Újra van fűtés a vonaton. Az óra és nap rendben. Az évszak nem.”

XVIII. MÁV-magyarázó – A titok

Özvegy Salgónénak volt egy titka.

Mikor alakult ki ez nála, már a múlt homályába vész, de a lényeg az, egy szép napon, mikor a piacról visszautazva – örömében, hogy aznap mindent, de mindent megkapott, amit listára írt – hálából egy papírfecnit hagyott hátra rá jellemző, kissé cikornyás betűkkel egy ismeretlennek, az időben később, pont azon a helyen utazónak.

Egy segítő üzenet volt rajta, ami egy megbízható, árukínálatban megfizethető piac címét és azon belül az árus pontos helyét tartalmazta. Salgóné úgy érezte, hogy gyerekkori becenevén fogja aláírni azt. Legközelebbi alkalommal egy cipőárus címét, utána pedig nem sokkal a város egy elfeledett, de kilátásban gyönyörű pontjának térképét rajzolta le a hátrahagyott papírdarabokon.

Özvegy Salgónét az idő (és annak múlása) már erősen támadta, így nem volt elvárható az, hogy mindenre pontosan és tisztán emlékezzen a jelentől számított jövő útján... Így egy alkalommal, amikor leült a vonat kissé ütött-kopott ülésére, kíváncsian fogta kezébe a valaki által otthagyott papírdarabot, kicsit megforgatta, hogy lássa, biztosan csak egy oldalt kell-e majd szemügyre vennie, és halkán olvasni kezdte:

„Drága Aranyom! Egy igazán remek tanácsom van számodra...”

6. Egy élet – arany – közép hatásai

Óbuda

Óbuda paneljei életem
elemei,
az egykori Birodalom múltja
folyton adta
a térképet az ismeretlenhez,
múlt kövéhez,
hogy véssem a jelenem ábráit,
rőt árnyait
rég élt embereknek üzenetként,
kifizetvén

t
a
r
t
o
z
á
s
o
m
a
t

Mindenhonnan

„Minden... honnan,
vagy csak úgy... pont... van?
Terv nélküli rendezettség,
vagy Mesteri Lélekegység?”

Olvasta elsőnek leszállva a vonatról, egy oszlopra kiragasztott papírról. Majd elgondolkozott azon, vajon szándékosan és pontos időzítéssel ragasztotta-e ki az illető akkor és úgy a papírt, hogy ő is találkozhasson ezzel az írással?

Ebben a pillanatban odaértek a többiek is. Mindenhonnan.

Sors és szökés

És csak ásott és ásott az éjszakában.

Már majdnem elérte a célját, amikor egy hirtelen ötlettől vezérelve ledobta maga mellé a sebtében összetákolt ásó-félét, és a puszta kezével hányta a továbbiakban oldalra a földet. Rég várt arra a pillanatra, ami jönni fog, számtalanszor levetítette önmagában egy üres falra, egy képzeletbeli vetítővel az utolsó mozdulatokat. Felegyenesedett a földhalom mellől és egy pillanatra megkapaszkodott a büntetés-végrehajtási intézet kerítésében még. Utoljára hátranézett oda, ahonnan jött, és egy mozdulattal a kiásott szabadság kapuján túl termett... Óvatos léptekkel, kerülve az őrtornyok fénycsóváit, elindult az épületek felé.

Hát így történt, hogy főhősünk pár napig ideiglenesen a kinti világ káoszából menekülve egy számára lelki biztonságot nyújtó börtön lakója lett. Majd felfedezték a nem várt vendéget, és megfelelő eljárás után döntöttek a sorsáról.

Megy Max?

Igen, tudom, nem lehet posztapokaliptikus kiskirályt játszani, ha nincs egy kanna benzin a kezében, némi konzerv a poros, gyűrött hátizsákjában és ha nincs egy megfelelő, még működőképes verda valahol elrejtve, biztonságban. Törj utat a megmaradt élet felé, keress vizet, hogy túlélj! És ha marad még abból valamennyi, azért mosd le a kocsit is vele! Egykor a vázába való volt a víz, mára a víz az élet váza.

A feletted elrepülő, a zöld tollát épp elhagyó kakaduval meg ne törődj, továbbrepül és még csak „lepecsételni” se fog.

Névjegykártya

Pedig tényleg az volt, tényleg ő volt...

Mielőtt Mr. Iterumot kisebb dulakodás után elvitték egy zubbonyban, szép, fehér, alig használt viseletben (igen, a cég nem engedhette meg magának azt, hogy az átlagtól eltérő figyelmet kiharcoló jövőbeli pácienseihez vadiúj „anti-szuperhős-kosztümöt” szállíttasson dolgozóival a helyszínre, felhasználva azt ott), egy dologról mindenki elfeledkezett.

A közvetlenül a begyűjtés előtt Iterum kezéből kieső névjegykártya a földre hullott. És ott is maradt a tusakodás után is.

Kicsivel később egy gyermek, aki addig egy bokor mögül megbújva figyelt csendben, odasétált ezért a kártyáért és felvette. Rejtekhelyéről is látta a tárgyból csak számára érzékelhető kékes energia hívogató fényét. Még csak most tanult olvasni, de ahogy csak tudta és mutatták neki, hangosan ejtette ki a betűket, szavakat. Kislányhoz képest erőteljesen, de azért érthetően olvasta fel:

„Misztej Itejum – planetae – ü...gynök

Vájjalok:

- új kezdetet, az adott helyen vagy mász planetae-án;*
  - szegítek jeménytelennek tűnő helyzetekből való kijöve...
telben, jészleges újjákezdésben;*
  - bemutatom a jelent és a jövőt isz, szegítek mindenben!*
- Bízzon bennem, Misztej Itejum, ha hisz bennem, jövők!”*

Hunyorgott egy nagyot a végén, miközben a távolba nézett, pont arra, ahol Mr. Iterum eltűnt a kísérőivel... és ekkor a kékes energia, mely folyamatosan áramlott a kártyából, lassan a kezén átfutva a részévé vált.

Az elrontott fotók megnézése

1.
Születtünk fehérből, feketéből.
Meghaltunk szürkén.
Vörösként élünk, kékben hiszünk.
Aranyként.

2.
fehérből-feketéből
születtünk,
szürkén
meghaltunk,
élünk
vörösként,
hiszünk
kékként
aranyban

3.
fehérből-feketéből
szürkén,
vörösben, kék felé...
...aranyként

Egy bizonyos

Isten hallása
az
ember vallása.

Ember szaglása
a
kutya dogmája.

Ki vagyok én?
Egy bizonyos István.

104

Egy ledöntött uralkodói szobor, melyet az elégedetlenkedők törtek 104 darabbá az imént, emlékek között vergődve tenné még a dolgát. A kéz, mely egykor a dicső utat mutatta és leigázandó területek felé adva az irányt, mostanra torz darab, bogarak között a földet túrja céltalan. A fül, mely hallott dicső szavakat, mára csak morzsányi részekből áll, a szem, mely egykor hadifoglyok hosszú sorait méregette dölyfösen, most üres tekintetű, dermedt, repedezett.

Az orr az egyetlen, ami érzékel még. Hajdanán pazar lakomák (fecskéfészek leves és fehér kaviár) illatát is fogadta, mára csak a vér szagát érzi... a vérét, mely kicsivel a szobor mellől érkezik, szintén a földről, egy halott diktátor irányából.

Sorrend

...miközben egy évszám után kutatott, hogy megtudja, mikor épült a ház, hogy megállapíthassa, milyen mértékű alázattal kell viselkednie a falak között, ahol vendégül látták... meg-
érezte, itt ma nem a számok felől jönnek a válaszok...

...a bejárati ajtó feletti falrészén, kicsivel oldalt meglát-
ta (az élettől elzárt vagy csak elrejtett dolgok titkon önálló
életet élnek) a két kis vallási szobrot és az azoknak árnyékot
adó, szintén üveggel elválasztott két kis darázsfészket, és meg-
értette:

Életünkben csak két igazi választás van, a lényegi kérdés
pedig a sorrend kialakítása.

A zen fala

a zen szava
és annak hamis fala
üzen,

a test az a
burok, hol fárad, marad
a múlt,

jövő felé félúton

Tört

Be nem teljesült ígérek,
elolvasatlan könyvek,
félig égett gyertyák,

furcsa illatok,
furcsa ízek,
örök küzdelem.

Részem.
Maglehet, újra kell kezdenem,
vagy legalábbis újra égnem.

Ébredj!

Víziók, multiverzum...(vagy mégsem)?

Strabancz Stefánt víziók gyötörték. Az élet, mely a részévé lett az idők folyamán, valahogy nem nyugtatta meg. A könyvhét kiadói pavilonja mellett unottan írta alá a sokadik könyvét, a sokadik olvasónak. Mosolyt erőltetve az arcára „lepődött meg a jó” kérdéseken (amiket már vagy 114x hallott) és a saját karját nézte, hátha ez a mozdulat, amivel a könyve fölé emeli a kezét dedikálásra, most más lesz, újat ad, de nem... robotnak érezte magát. Egy szorgalmas robotnak, aki szolgált és szolgáltatott.

A vízióban – mely be-bevillant olykor, leginkább az unottsága tetőfokán –, egy iroda evőszolgálatosa volt. Főnöki utasításra, vevői kérésre, kollégák unszolására evett és evett, teljes 8 órás munkaidőben.

– Szolgálunk és kérünk... még egy kis ketchupot erre a tönkölyszeletre! – mondta ismételten a többieknek, akik sokadjára hallva ezt a szlogent, már enerváltan dobták meg a sokadik papírgalacsinnal. Minél többször mondta ezt nekik, annál pontatlanabban találták már el, így valamennyi értelmese csak lett a dolognak.

– Nehéz az étel! – sóhajtott fel a hasát fogva, majd nézett le szomorúan egyetlen barátjára, egy tányéron parkoló Rigó Jánosra... A vízió itt megszakadt, Strabancz gyomra meg hangosan korgott egy nagyot. Visszaadta az előtte állónak a könyvet, könyvét.

Negyvenkilencre lapot

A fele sem tréfa,
hát még az egész
kibontva,
a pakli bevégi,
a lap tartója
csak nézi,
ahogy amaz

g
y
ú
r
ő
d
i
k

Habár

A vizsla futna,
akár az agár,
célját jól tudja:
róka az, habár,
ez csak egy álom,
okozat minden,
vágyat varázsló
örök, vég nincsen,
ceruza hegye
törik.

Az elrontott fotók kálváriája

Karcolt emlékek
festéke már kopik,
harcolt
igenek ezek,
az ember szennyezett

k
á
l
v
á
r
i
a

Míg

Foszlik a test,
amíg a lélek fest
ezt-azt, színest,
kopott között mívest,
lassan halad,
marad, ami marad,
örök hiány,
átkozott, agg talány.

Az elrontott fotók emlékezete

Éltek és fényképre fértek
egykor lelkek,
féltek, éreztek, elhitték,
hogy így lehet
harcolni a halál ellen,
karcolni azt,
bosszantani, másodpercet
fosztani, itt
vehet az ember

v
é
g
t
e
l
e
n
t

Még

A végtelen
hontalan vándora
bátyujából,
(élte) hamujából
utoljára,
múló pillanatra
oly erőt vesz,
hogy a Fénytelen is
repedezik,
kegyelemért
esedezik

Már

Ha már az idő mar
és a Rendező mér,
rágd át a színopszist,
mely okít, tanít is,
kívül-belül örök
körök, ördögösök,

kopott utak, ismert ízek,
ecetesek, sósak, mézek

Végtelen

türelemmel tűrte,

míg mosollyal gyúrte
– névvel, címmel bírva,
gót betűkkel írva –
majdnem üres lapját,
kinyújtva a hátát
várta hunyorogva,

kinek adja tovább

Csend

Újra kezd és
elég nélkül,
Istenségből
jut jövőből múltba,
mögöttből agg sorsba,
sokszor ódzkodik, de
Üresre esküszik

Földön innen...

Strabancz Stefán nem adja fel.

Kitartóan keresi az értelmes életet a Földön innen és túl. Meglehet, túlóráznia kell majd, illetve az is megeshet, hogy az ebédszünet adta laktató nyugalmat a kutatás váltja fel olyan területek felé, amik nagy eséllyel adnak választ erre a kérdésre. Ahelyett, hogy jóízűt falatozna egy ízletes borsófehérje felvágottból vagy farkasszemet nézne egy tálka chilis humusszal, inkább benéz legalább két irodai szekrény mögé vagy leguggol és az asztal alá pillant kitartóan... Hátha ott, éppen ott találja meg a keresés tárgyát.

De az is megeshet éppen, hogy egyszerűen csak beleharap a jó ketchupos tönkölyszületbe, úgy, hogy abban a másodpercben ezáltal pont értelmet talál Földön innen és túl. Immáron jóllakva.

Ist...

...végezte dolgát, majd egy pillanatra – mely igazából örök hosszúságú lett –, megállt és lenézett a Földre, mindent látott és mindent értett, így örömeiben két könnycseppet ejtett: egy kisebbet és egy nagyobbbat... A szomszéd ember épp akkor nézett fel és egy lassú mozdulattal, csendben kitérte tenyerét.

A félművész(ek) élete – Leblanc és Strabancz körvonalai

A félművész élete káosszal teli, és folyamatosan időhiányban szenved. Cetlikre írja a feladatokat, amiket néha el is veszít. Amit a polgári munka elvisz, azt a művész vonal visszahozza (és fordítva), amit itt keres, azt ott találja meg. Itt az „A”-t mondja ki, ott a „B”-vel folytatja... de így teljes az egész a jelenben.

Mert ez egy őszinte, káosszal teli élet.

Túl

Túl mindenem,
egy kerítés állt ellenem,
a zár feszes,
utam rekedt: „– Rettenetes.”
Ruhám szakadt,
bőröm sebes, sajog a kar,
hátam terhét,
mit nagy görnyedve vittem még
– esőben sárt,
derűs fényben ragadt fűszált
fújt fel a lég –
így hoztam célomhoz, feléd.
De már üres a ház,

k
i
a
d
ó

Látnoki

Talán az élet úgy hozza,
miközben rúg és sanyargat,
hogym emléket, dicsőséget
is ad, néma kötődésed
valaki felé látnoki,
megérzésed a jóra, mi
csendben zúg,
kopott aranyat nyújt,
ismeretlen ismerős

Egy

Alanyból tenger,
igéből egy, mert
nincs több szándék, ki
viszi a hírt, mi
tárgy... talan lesz így,
egy fecske nem visz
szárnyán nyarat, csak
sebesen kutat,

ö
s
z
t
ö
n
ö
s
e
n

Színhelló

Vannak példaképek az életben és vannak példák is, akik/ amik utat mutatnak nekünk kitartás, akarat, önmegvalósítás és csapatként működést tekintve is. Az élet ciklikus, az emberiség történelme ugyanúgy, ne legyünk ostobák, a tőlünk többet adóktól fogadjuk be az értéket és alakítsuk, formáljuk, így adjuk tovább az erre érdemeseknek... Az élet pillanat, a tudás örök, az ember általi eltervezés jobb esetben pedig mánia. Olyan igazi, jó értelemben.

Köszönöm az együttesnek a dalokat! Lukács Gabi énekesnő a kitartás példája, az együttes meg a tökéletes csapategység mintája. Működik.

Ennyi... pont elég. Elég. És e lég is szebb lesz.

Sayhelo

<https://www.sayhelo.info/hu>

Fotó: Myriam Photography

7. A Lui Leblanc írások

Egy tükör, egy univerzum – ahol majdnem felbukkan

Klaus Molotov is

(Lui Leblanc 1.)

Volt idő, amikor Lui Leblanc, Sóbucka szülötte nem gyalog ment volna el egy ilyen útra és nem egyedül. De így alakult, és ő már megtanulta megkeresni a jó dolgokat a jelenben kiosztott kártyalapokból.

Az élet arra tanította, igaz, eltartott egy ideig, hogy minden helyzetből a legjobbat hozza ki... Így amikor útban Karmaosra, az út porát felbosszantva, elbotlott egy „K. M.” monogrammal ellátott kézi tükörben, először önmagát nézte meg benne. 43 évesen a tükör talán nem dobta vissza kifogásolható tartalomként az arcképét az ő világába. És amúgy is, mit foglalkozzon ezzel? A tárgy nem a sajátja, K. M.-é volt a felelősség, a tükrének tartalmáért is, bárki is volt ez az illető.

– Káemm, káemm... hogy vagy képes elhagyni egy tüköröt ezen a helyen? – tette fel a kérdést leginkább önmagának, körbenézve a kihalt poros úton.

Aztán összpontosított, erősen fogva meg a tükröt. Volt egy tulajdonsága, amiről kevesen tudtak a környezetében: ha egy tárgyhöz hozzáért, illetve szinte eggyé vált vele, nagy bizonyossággal megtudott pár dolgot annak tulajdonosáról. Így tehát becsukta szemét és kb. 30 másodperc után, ahogy lenni szokott, szavak úsztak be a tudatába, a nagy feketeség közepére.

Jól olvasható, fehér színű betűkkel, szép lassan a következő feliratok jelentek meg: „celeb” (hihetetlen)... „életművész” (mi más?)... „zöld” (talán gyepmester?)... „fehér”... „zöld-fehér” (Úristen, Haladás drukker!?)... „irodalom” (he?)...

„írás” (legalább tud írni, ha már töksüket és nem hallja meg, ha elhagy egy tárgyat).

És innentől kezdve lett érdekesebb a „vetítés”: egy szót látott elméje távoli részéből lassan beúszni az előtérbe, de meglepő módon a betűk homályosak maradtak. (Talán) „bar-kács”... (nem) „Barabás”... (vagy) „Bar...nás”?... (OK, de, hogy jön ide Káemm?).

Ezzel befejezetnek tekintette a spirituális nyomozást, ki nyitotta szemét, a tükröt pedig berakta a táskájába.

– Félshiker – mondta ki hangosan és folytatta az útját.

Könyves tekintet (Lui Leblanc 2.)

Lui Leblanc, Sóbucka szülötte, útban Karmaos felé táskájában tükörrel egy ajándékkal lett gazdagabb: a könyv, melyet egy idős bácsika adott neki útközben hálából, amiért segítséget kapott a nehezen cipelhető terhek miatt, furcsa súllyal bírt, egyszerűen volt nehéz és könnyű, üres és mindentudó.

A lapok, oldalak üresen ácsingóztak a betűk iránt, de Luit más dolog kötötte le, mikor megkapta a papírköteget. Egy pillanatra az idősebb embertársa más arccal bírt... Vagy megőrültem?, gondolta magában, esetleg egyszerűen olyan valakibe botlottam, aki két másodperc alatt képes számtalan arcot felvenni? Egyik lehetőség se nyugtatta meg igazán. Szóval, Leblanc egy pillanatra megijedt és önnön elméjének épségében lett bizonytalan. Sok furcsa dologgal találkozott már ebben a világban, nem evilágival is számtalanszor, de még sose tapasztalt ilyet.

– Állapodjunk meg egy fix arcan! – kérte a bácsit esdekelve –, mert így nehezen emészttem meg a nap további perceit, hát még a múltét – szólt nyugalmat erőltetve magára.

A bácsi abban a másodpercben teljesítette is a kérését: egy olyan férfi tekintete nézett vissza rá, amit sokszor, nagyon sokszor láthatott már az életében. Nehezen tudta volna nem felismerni a saját arcát.

– Remek, és ezzel most az a terv, hogy....? – kérdezte kissé hangosabban a kelleténél, egyre csak feszengve. De válasz már nem jöhetett, a bácsika, Lui saját arcával a fején, ebben a pillanatban eltűnt.

Lui hunyorgott egyet, és fél percig a látottakat próbálta feldolgozni, de utána fordított a helyzeten és lassú mozdulatokkal, kabátja zsebéből elővéve egy tollat a könyv belső oldalára felírta az immáron címként is funkcionáló szavakat:

„BARLABOR...”

Lui Leblanc, Sóbucka szülötte, útban Karmaos felé táskájában (K. M. monogramú) tükörrel, megállt az írással, oldalra nézett, el a távolba (vagy az égbe?), ahonnan ezek szerint a megoldás is jöhetett, majd folytatta:

„ II. ”

Lui Leblanc pillanatot örökít (Lui Leblanc 3.)

Lui Leblanc, Sóbucka szülötte, ideiglenes otthonra lelt Karmaoson.

Az első nap, mikor átvette a házat régi tulajdonosától, leült a bejárata előtti lócára, megsimogatta az örökölt kismacskát (aki türelmesen várt némi táplálékra, aznap már negyed-szer), tűnődni kezdett az összetört, keretbe helyezett fotón, mely az ajtó előtti füves részen várt egy nemesebb létre. Az alkotás pont az új otthona, egy vályogház fotója volt, de már sérülten a törés után.

Leblanc egy ideig vizsgálgatta, majd döntött: kidobta a kukába a hasztalanná vált tárgyat.

– Ennél már én is tudok jobbat! – nézett a kismacskára mosolyogva.

A macskának aznap nevet adott (Maccs), negyedszerre ételt is, a háznak meg egy új fotót (saját maga örökítette meg otthonát) és keretbe rakta azt pár nap múlva, a könyvespolcra kitéve első alkotásként.

Lui új otthont kapott, cserébe tartalmat adott, az első karmaosi naptól kezdve fotózni kezdett önmaga, később mások szórakoztatására is. Így van ez: biztonságot számunkra ismerős környezetben érezhetünk igazán az életben, az elvégezni kívánt művészi tartalom ezek után érkezik.

És mi lett a macskával? Innentől kezdve jóllakott lett. És jól lakott ő is itt.

Lui Leblanc és az üzenet (Lui Leblanc 4.)

Lui Leblancot, Sóbucka szülöttét Karmaoson rossz álmok és látomások kínozták. A hajnali 3 órás ébredés most se tett jót a közérzetének. Igazából mindenkit a pokolba kívánt, még magát a pokol urát is, bár ez így értelmetlen óhaj lett volna.

Tudta, érezte, hogy sokadszorra egy üzenet jönne a köztes világból, de még nem volt képes befogadni azt, egy silány „3D”-s test és annak „alkatrészei” általánosan se jó vevők, így hát bosszankodott, szentségelt. Várt. A fal felé fordult és megpróbált újra elaludni, megpróbált újra álmodni, persze, a kellemesebb fajtát előrangatva a palettáról.

Luinak már majdnem sikerült átköltöznie az álomvilágba, amikor egy pénzérme leesett a konyhai asztallapról. Mit

keresett az ott, miért nem bújt egy pénztárcába, megpihenve jobb esetben a többiekkel? Mert ő volt „A PÉNZÉRME”, küldetése, feladata volt: mint már párszor, most is egy jelenlétet kellett igazolnia, és újfent jól végezte dolgát.

A jelenlét igazolva, az üzenet még nem lett átadva, hacsak nem a jelenlét maga az üzenet, újra, ugye, gondolta magában felriadva Leblanc. A fáradtság azonban győzött – az érmét ráér holnap felvennie a földről.

Mikor reggel lett, Luit néma megdöbbenéssel fogadta a látvány: a földre hulló, már nem sokat érő fizetési eszköz nem a fej és nem az írás felületét választotta pihenési felületnek az éjjel. Reggelig, amíg Leblanc némi tanakodás után fel nem vette a földről, az érme az élén állt, mozdulatlanul, a parketta egy sík részén. Nem beékelődve annak illesztésénél.

Fától füstig (Lui Leblanc 5.)

Lui lényegi kérdése önmagához, de még inkább azok felé, akik ezt olvassák:

– A füst a tűz lelke vagy a fáé?

Aki ránéz (Lui Leblanc 6.)

Aki ránéz erre a fotóra, valószínűleg akadékoskodni fog: „biztos beállított”, „ez nem lehet”, „puszta véletlen”, „nemá’ „.

Pedig de.

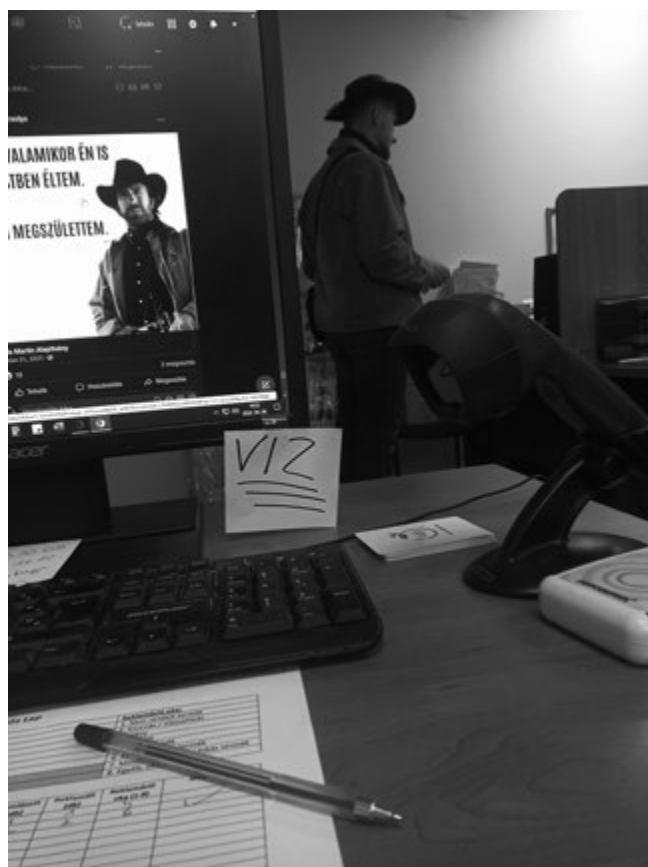
Amikor a monitoron lévő örök kedvencünk megjelent – egér és kurzormozgatás után –, nos, pont abban a pillanatban lépett be az illető a munkahelyem irodájába, a kollégám-

hoz ügyintézésre. Két másodperc kellett, hogy felismerjem, ezt bizony fotóznom kell: annak kell drukkolnom, hogy kollegám minél hosszabb idejű segítséget nyújtson, amíg én meg tudom örökíteni a pillanatot.

Véletlenek nincsenek. Rendezőelv van, Rendező van, számomra legalábbis biztosan. Ön szerint?

Várom válaszukat,

Lui Leblanc

Lui Leblanc utazása

(Lui Leblanc 7.)

Álom...

...közben fehérből feketébe,
s feketéből fehérbe öltözöm,
némán sikítva,

dermedten szárnyalok...

...miközben én is csak
egy agg árny vagyok.

Lui Leblanc egy pillanat(r)a

(Lui Leblanc 8.)

Döntéseknél és szinkronicitás-jelenségek befogadásánál egy pillanatra „lassul” az idő, tompulnak az élek, homályosak lesznek a képek... amíg a testünk (s lelkünk) a megfelelő irányba nem lép tovább a haladáshoz.

Most kérdezhetitek, milyen döntéseknél és milyen szinkronicitásnál? Az egyiket már sokszor átéltétek tudatosan, a másikat is... Csak esetleg nem voltatok tisztában vele. Ez most nem egy spirituális írás lesz, akit megérintett az életben, hogy fátylak lebbentek fel előtte és jobban látja már a valóságot, vagy legalább is törekszik rá, annak nem kell elmesélnem azt, mi is a C. G. Jung alkotta szó valódi jelentése.

E sorok írója, Lui Leblanc, 2009-ben az előtte lévő fátylat maga mögé dobta és így megkönnyítette azt önmagának, hogy megláthassa a homályos képeket is.

Én, Te... Mi(?)
(Lui Leblanc 9.)

Nekem, Lui Leblancnak, egy kérdést kell feltenni Önnel kapcsolatban (magamban vagy hangosan), ha már úgy hozta a sors, hogy itt áll előttem:

– Önt mi motiválja az életben, csak hogy közös nevezőre tudjunk jutni a jövőben?

Ez az egész csak tíz lépés
(Lui Leblanc 10.)

Ahogy Nagypám, Ladislav Leblanc mesélte nekem annak idején: ez az egész csak tíz lépés.

Az első kettő bizonytalan: irányban, sebességben, valós szándékban. A fontos lépteket az ember a következő hatban teszi meg: útközben magához vesz tárgyakat, ki egy aktáskát, ki szerszámokat és olyan is van, aki a sorsra bízva magát és üres kézzel halad tovább, cipőjét bámulva menet közben.

Az igazi kérdés ebben a szakaszban az, hogy az utazó felnéz-e az égre hosszabb-rövidebb ideig.

Ha igen, az utolsó két lépést megnyugvással teszi meg... míg meg nem áll és megpihen.

Jelen
(Lui Leblanc 11.)

Adva van a fotó, melyet Lui készített, elrontva nincs, de elmosódott, egy rövid folyamat részéről ad neki lenyomatot. Egy idő után a sárgás absztrakt vonalaiból lassan kirajzolódó, tiszt-

ta érzületű mondanivaló lesz, a halandó figyelő és a templom adta közös nevező alapján kirajzolódik a valós tartalom, a földöntúli jelen és...

Látogatók **(Lui Leblanc 12.)**

Luit két egész macska látogatja Karmaoson, nap mint nap, a beköltözése után rá várakozó Maccs későbbi kölykei, Gombóc és Harmadik (az Antiszoc). Az egyik eszik és mindig türelmetlen, a másik helyett is. A másik fél és óvatos. Kiegészítik egymást, testvérek lévén figyelnek is egymásra.

A kérdés adott: hogyan viselkednek, ha (ritkán) csak az egyikük jelenik meg nála? Gombóc éhesebb, hisz csak egy tálkából kap enni. Harmadik zavarodottabb, szemével mindig testvérét keresi, miközben riadtan Leblanc mozdulatait is nézi.

Miért fontosak ezek a sorok?

Nincs tökéletes macska. Nincs tökéletes ember. Egy dolog művészi az életben: a Rendezőelv, ami kiegészíti az alanyt tárgyakkal, plusz gondolatokkal, személyekkel, és időzítve segítséget is ad. Mindig. Minden más törekvés. Jobb esetben.

Leginkább **(Lui Leblanc 13.)**

Lui szárnyait leginkább (l)ego darabokból építi fel. Ha figyel a megfelelő százalékra, akkor a zuhanása helyett szépen ívelt, gyönyörű repülésben lehet része.

Lalalák földjén **(Lui Leblanc 14.)**

Lui egy szép vasárnapi napon, miután megetette „Harmadik, az Antiszoc” nevű macskáját, email-üzenetet kapott unokahúgaitól, akik meghívás keretében olyan utazás lehetőségét vázol-

ták fel neki, ami első megérzésből is kihagyhatatlannak tűnt. Leblanc hunyorgott egyet olvasva az úticélt: Lalalák földje.

Soha nem hallott még erről a helyről, de szerencsére soha nem is állította önmagáról, hogy mindent tud és azt is jobban a környezetében, így tehát utána nézett a településnek és befogadta az információt. Az internet szerint Lalalák földje egy apró kis közösség Sóbuckán túl, kicsivel északabbra az ország nagy tavától. Feltörekvő, tehetséges és annak hiánya mellett is jelenlévő művészek lakták ideiglenesen addig, amíg életük egyik vagy másik, esetleg főművét meg nem alkották ott.

Lui mosolygott egyet, ismert valakit, aki leginkább egy dolog alapján választana, illetve bólintana rá egy lehetőségre. Az ottani étkezési szokások, lehetőségek, büfék és éttermek választéka alapján. De Strabancz Stefán most elfoglalt volt, éppen pár napos gasztronómiai rendezvényen szerepelt, meghívott zsűritagként.

Így tehát Lui Leblanc magához vette Stefán alkotói jegyzetömbjét, melyet egyszer már használt, és a megbeszéltdatum napján találkozott a többiekkel. Mielőtt elindultak volna Lalalák földjére, érdekes, de mint később kiderült, sorsszerű dolog történt: Lui vállára a semmiből egy kakadu szállt. Lui reflexszerűen először el akarta hessegetni a nem várt vendéget, de aztán megenyhült.

Igen, Pupucsapi volt az.

Leblanc hunyorgott egy nagyot és aztán rámosolygott:

– Hát, Te meg ki fia papagája vagy?

És ahogy ezt kimondta, a kakadu váratlanul megszólalt, miközben előre-hátra mozgatta a fejét:

– Laaaa... laaaaa... laaa!

Lui bólintott egy nagyot, és lezárta a helyzet mibenlétét:

– Akkor így!

Naplóbejegyzések

A Naplóbejegyzéseken keresztül Lui Leblanc – miután Karmaoson egy óvatlan pillanatban kölcsönvette Stefán íráshoz használt tollát és jegyzettömbjét – Sóbuckára utazott, és egy egésznapos sétát szentelt itt, újra. Átszellemülten a gondolatoktól írta le a helyszíneken az életéhez köthető emlékeit is, így készülve fel az előtte álló ötvenedik életévre.

Naplóbejegyzés – Panelrómai

„Nem fogom tudni érzékeltetni azt, milyen gyerekként olyan környezetben felnőni, ahol a panelházak/lakások nyújtotta környezet ötvöződik a római kori emlékekkel, maradványokkal, ez egyedi, utánozhatatlan, filmszerű... és az enyém, egy időutazóé.”

/A bejegyzés megszületésének helyszíne: Sóbucka, a Flórián tér, a Szőlő utca és a Kiscelli utca találkozási előtti központi hely, ahol talán a filmekért rajongó L. L. utazásai elkezdődtek gyerekként. Üljenek le itt kérem a parkban egy székre, és szívják magukba a korok hangulatait, az idő(tlenség) feltűnése itt garantált!//

Naplóbejegyzés – Az utca

„Mindenki életében van egy utca(név) emléke gyerekkorából. Nekem a Matróz utca ilyen, Sóbuckáról. Matróz voltam akkor, hajó nélkül. Majd focista, tomboló közönség nélkül. Később tervezhettem volna házakat, lakásokat. Mérhettem volna földet, készíthettem volna térképeket, talán lehettem volna rendőr is...

Egyiket se tettem végül.

Nem is baj, hisz akkor most nem tudnám ezeket leírni. Pont ide.”

/A bejegyzés megszületésének helyszíne: Sóbucka, az Akác köz és a Matróz utca közötti parkos rész, ahol gyerekkorban a legtöbb élmény érte a kis Luit. A panelházak között játék közben vagy egyszerűen csak ott ücsörögve a gyerek még biztonságérzetet is kaphat a hatalmas épületektől, de a monstroomok nyomasztóak is lehetnek akkor, ha pl. 1986-ban egy 0-6-os végeredmény utáni nap délelőttjén próbálja megemészteni a történeteket./

Naplóbejegyzés – Második

„Van egy elméletem: én csak úgy hívom magamban, a „második ereje-elmélet”.

A lényeg az ereje szón van, azon a koncentrált figyelmen, ami a felette álló, győztesként titulált elv felé fordul.

A „második” sok esetben kreatívabb, hosszútávon őszintebb és ami a legfontosabb: nem kínozza az ellustulás lehetőségének állapota. Az „első” a gravitáció törvénye szerint idővel csak lefelé eshet és ehhez ugyebár egy kitartó „második” a szívós munkájával is hozzájárulhat...

Viszont. (Ön)magunkra vetítve: vajon mennyire élünk őszinte életet, következetesen, elvek szerint? Van-e bennünk lázadó szellem, ha beleszürkülve a hétköznapi mókuskerekébe, feleszmélünk, ez így nem jó élet? Ilyenkor ott benn, mélyen a „második” éber-e, figyelmeztet-e a változás szükségességére?

És ami a legfontosabb: ez a „második” mennyire örök bennünk?

Mert azért: inkább a „második” legyen örök bennünk, mint hogy „örök másodikak” legyünk. Lehet, nem is fontosak ezek a kérdések/válaszok, és minden úgy jó, ahogy van.

Ebben az esetben igyunk egy Pepsit, és nézzük meg Woody Allentől a Világ második legjobb gitárosát! Hátha...”

/A bejegyzés megszületésének helyszíne: Sóbucka, a Hajógyári-sziget, ahol gyerekként élet-halál alapú futballmérkőzések zajlottak; később Leblanc idősebb korában a rendszertelen futásainak helyszínéként szolgáló békés terület, ahol gyakorta futottak jobb futók is mellette, simán leelőzve őt./

Naplóbejegyzés – Elvek

„Van két elvem az életben, amihez ragaszkodom, amihez ragaszkodni fogok a jövőben is. A másik fejével való gondolkodás révén mindig ismerni fogom a saját korlátaimat is.

Arany középút

Az öndicséret bűzlik”

/A bejegyzés megszületésének helyszíne: Sóbucka, a Sóbuckai Piac, ahol Lui fiatalon leginkább a vecsési savanyúkáposztát áruló standosnál időzött a legtöbbet. A piacon tapasztalta meg az emberek döntő többségére jellemző rossz tulajdonságok leg többjét: a várakozó tömeg adta türelmetlenséget és indokolatlan idegességet./

Naplóbejegyzés – Vonalak

„Vonal mindenhol: a sportpályán, hétköznapiakban, határoknál. A sportban a csapat stratégiáját segíti, az élet területén eligazít és szabályrendszereket teremt. A határ, az már érdekesebb kérdés... Ki húzta a határokat meg? Miért? Volt joga hozzá, hogy így, ennyire vastag vonalakat húzzon meg és sokkal, de sokkal nagyobb területen, mint jogos lett volna?

Sok évtized telt el és még mindig igazságtalan a jelenléte. Nekem mindig is az marad...

Az apai nagyapám Pozsonyban született és a II. világháború után választás elé lett állítva, így lett budapesti lakos. Saját döntés alapján, lényegesen szegényebb körülményeket, bizonytalanabb jövőt választott.”

/A bejegyzés megszületésének helyszíne: Sóbucka, Filatori dűlő. Kb. az a terület, ahová Lui apai nagyapja jött át a családjával lakni 1947-ben egy kiegyensúlyozott középosztálybeli pozsonyi élet után, kényszer hatására, egy sokkal rosszabb, de szabaddb, választott „magyarabb” életkörülmény közé./

Naplóbejegyzés – Pont

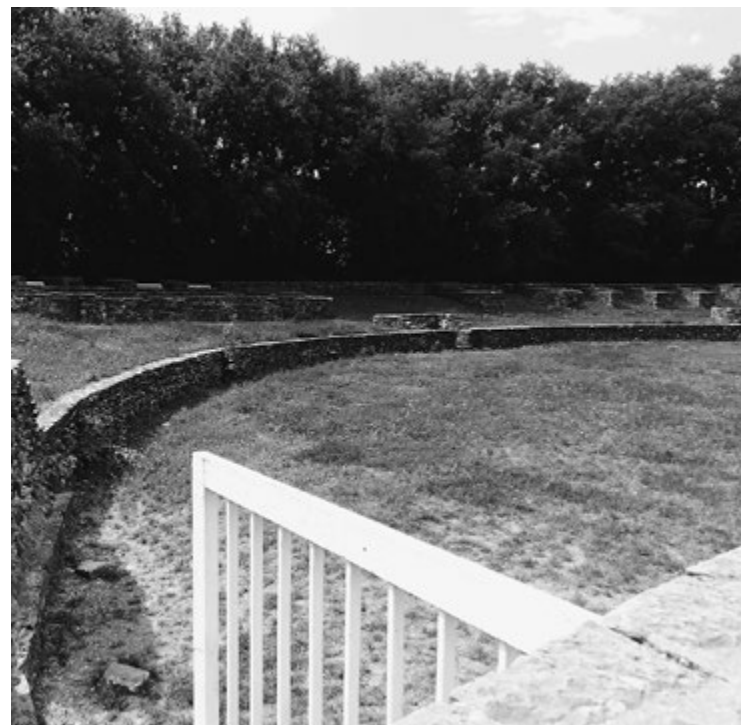
„A történet nem bonyolult, de nem is egyszerű. Teljesnek tűnő életet élhetünk nélküle, talán el is hisszük ideig-óráig, eredménycentrikus világunkban számok mögé bújunk, hogy bemutathassuk a nagyvilágnak az erőnket felé. Tervezhünk/tervezünk, teljesíthetünk/teljesítünk. Jobb esetben addig megyünk előre, amíg igazoljuk létünket, mindenki felé. Gondoljuk. De szerintem csak gazoljuk azt, amíg a hátunk bírja a munkát. Igazi belső nyugalmat csak a hit adhat, a Rendező tekintete előtt. A forma egyedi. Az eredmény önmagunk (jobbik énje). Pont.”

/A bejegyzés megszületésének helyszíne: Sóbucka, a templomok közelsége már gyerekkorban is nyugalmat adott a fiatal Leblancnak, később pedig három vallás is közelített egyszerre az életéhez./

Naplóbejegyzés – Senkinek se

„Ne arra haladjunk, amerre a sorsunk szán minket. Lázadjunk, kötekedjünk, ellenkezzünk. Az eredmény idővel úgyis az lesz, aminek lennie kell, de a megtapasztaláshoz szükség van egyedi látásmódra. Egy kis forradalom senkinek se árt...”

/A bejegyzés megszületésének helyszíne: Sóbucka, Aquincumi Amfiteátrum, az egykori nagy harcokat és küzdelmeket mára csend és békés romok látványa váltotta fel, ez a furcsa kettőség helyezi el igazán az embert a jelenben, békében, alázattal a dolgok iránt./

A FEKETE-FEHÉR KÖNYVET SZÍNESÍTŐK

8. Makovecz Szilvia

Hiszek benned

Sok mindenben nem bízom,
de bízok benned.
Sok mindennel nem törődöm,
de törődök veled.
Sok mindent nem érzek,
de érezlek téged.
Sok mindenben nem hiszek,
de hiszek benned.
Nem vakon, de vállalom,
mert szüntelenül tapasztalom.

Elcsendesülés

A szó lehull, mint porszemsúlyú árny,
nem tartja sem emlék, sem szándék már.
A csend mögött nincs kezdet, se vég,
csak mozdulatlan, tiszta lét.

A gondolat fodra elsimul csendben,
mint tó, ha a szél már nem rezzen,
és mélyén, ahol az árnyék se jár,
ott ül a lélek, hol nincs határ.

Mi vagy, ha nem neved, történeted?
Ha nem az, mit elméd reád festett?
Ha nem a vágy, nem a félelem,
csak tiszta lét, csak végtelen.

Hallod-e, hogyan zenél a némaság?
Hogyan omlik le a megfáradt világ?
Nincs mit keresni, nincs mit találni,
csak elengedni – és hazatalálni.

Ki vagyok?

Ki vagyok én,
ki hajdan égett,
nem tűzben, tűz szőtte lélekben,
mégis hamvadatlan maradt?

Szívburokban szőtt selyemsóhaj,
korhadt ködbe karcolt bókokkal,
árny-álmokon átívelő,
csend csalogató csókokkal.

Emlékek égboltjára
csillagport hintő sóhajtás vagyok,
de nevem se száj, se szél nem mondta ki soha.
Mégis... ott vagyok mindenben,
amit régen érztem,
hol a szív is meg-megdobban.

9. Labancz Eszter Csenge, Labancz Dóra Lilla

Labancz Eszter Csenge

Elice utazása a Lalalák földjére

Elice olvasott, amíg tudott, közben gondolkodott. A fejében már meglévő és hamarosan megismerő szavakkal keresett egy fogalmat, egy illetőt, aki lehetőleg mélyértékben törtető legyen. Számára ő lett volna a tiszta nyelv az igazsághoz, ami elvezette volna a realitáshoz, a mindent átfogó univerzumok királyához. Őra himbálózott a falon, akár egy pávatoll. A nagybátyja azt mondaná, hogy elég tudós lelkületű és szavai mintha maguktól írnának. Nincs már rajta a kezdők tojásbéja. Csak egy kulcs kell és kész, ajtókat nyithat sorban. Rejtélyvár.

Labancz Dóra Lilla

Séta

/fotó/

Labancz István

Prémium

mikor a lég szürke színt
nyújtott feléd,
még nem hitted el, hogy így
hoz majd eléd
prémium csomagot is,
az a kevés,
így válik többé, komisz
arcú merész
előfizetéssé, mit

kamu profil nem bírna el

10. Bodri Gyula

Bodri Gyula áldozatos munkáját Sztúpán kezdte el, egy régi kecskefarm alapjain. Ez tökéletes helyszín volt ember és állat számára egyaránt: egy ragaszkodás és kölcsönös tiszteleten alapú, de mégis szabad életet kaptak a lovak és általuk így tartóik is pár éven keresztül. A sorsszerűség, mely nemes céllá erősödött idővel, már a történet elején egyértelmű üzenetet hordozott magával: egy többgenerációs küldetés, valódi sikerekkel és sajnálatos veszteségekkel ötvözve. Egy póni vásárlással kezdődött minden és hat ló tulajdonával folytatódott végül. Mit láttam eddig a BARLABOR „szemeként”, dokumentálva az eseményeket? Egy ló szemébe nem lehet csak úgy belenézni, a négylábú megérzi, ha a szándékunk nem egyenes, céljainkban bizonytalanok vagyunk. És ugyanez a ló

mégis elfogad végül minket, a napi igény felőle a szeretetre alapvető. A közelségünk nyugalmat és kiegyensúlyozottságot ad nekik. Bodri Gyula végső célja felé halad: versenyló, versenylovak tenyésztése felé. Ennek eléréséhez új, állandó helyszín is dukál majd, én is ott leszek, mi is ott leszünk.

Fotó: Bodri Gyula

11. Barnás Márton – Kölyök

Klaus Molotov próbálta összeszedni gondolatait, sikerült is neki, sőt, pár perc múlva már irányítani is tudta őket, nem csupán a saját gondolatait, hanem másokét is. Így Molotov gondoskodott a világképéről, aranykorszak következett, a szeretet uralma, erős forint, satöbbi. Klaus gyenge idegei felszívták magukat, veséje, mája gyógyulni kezdett, kevésbé létfontosságú szervei is szépen fejlődtek. Újjászületés következett. Mármost valóban születés. Isten egy gyönyörű gondolatában Klaus újra megszületett egy eldugott s eltitkolt városban, Bukaresten. Csecsemő volt, apja is ott volt születésénél, szülei pedig Mustárgáz városába vitték haza őt, hogy Molotovnak igazi otthona legyen. Egy fontos filmből Klausnak eszébe jutott néhány mondat. A régi világ halott, az új a születés kínját nyögi, a jelen pedig a szörnyeké. Nos, Klaus életében is vannak, voltak szörnyek: rossz rokonok, tanárok, barátok, akik úgy tekintettek a túlérzékeny Molotovra, mintha egy Covidot osztogató terrorista lenne. Molotov szívében nem nagyon volt béke, nem találta Istent, de Isten megtalálta őt, s onnantól kezdve már nem nagyon pusztította magát, meg másokat sem. Olvasni kezdett, a Bibliát is persze, de más fontos könyveket is, amik észrevétlenül a barátai lettek. A legjobb haverja a futball lett egy labda képében, de más a haver, s más a barát, ezt tudjuk jól. Tanulni nem nagyon szeretett, sokat lógott a suliból, s inkább az Éden nevű kocsmában meg a moziban töltötte idejét. Szülei szerint szépen fejlődött, a gyermekből ifjú lett, a fiatal Klaus az idős embereket szerette a legjobban, például a nagyszüleit, s ahogy Molotov megérezte az elmúlás lényegét, még erősebben szerette őket. Ifjú szíve találkozott azokkal, akik szívükben ifjak. Meggyőződése volt, hogy

nagyszülei időutazók. Nagymamája egyszer le is bukott Klaus előtt, mikor 1552-ből tért vissza jelenébe, onnantól kezdve nem is titkolózott unokája előtt, hanem Klaus és mamája együtt utaztak évezredek, évszázadokon át, mindenek keresztül. Molotov azt érezte, övé a világ, övé az idő, a világ összes ideje. Tulajdonképpen fogalma sem volt a valódi életről. Egyszerűen boldog volt, pedig még nem is tudta, milyen az igazi boldogság.

12. Györgyi Csaba – Északi szerelmek (regénykísérlet-töredék)

*Te milyen viszonyban
állsz megsemmisüléssel
lehetőségének hiányával?*

Néha azon kapom magam, hogy áramütésként szalad át rajtam a kérdés: pusztán azért tartsam gonosznak a világot, mert van? Máskor meg arra eszmélek, hogy szinte reflexszerűen kitérek annak a gondolatnak az útjából, amelyik el akarja hitetni velem, hogy mélyen belül az vagyok, amivé válni szeretnék, csak éppen nem vagyok eléggé elszánt és kitartó. Ilyenkor aztán igazságtalanságnak tartom, hogy az egymást szeretők arcai egy idő után nem kezdenek el egyre jobban hasonlítani egymásra.

Jó, akkor most, mondjuk... kezdődjön el egy kis ember kis odisszeája, mint valami villanyoszlop tövébe dobott díszpárna, vagy elhalkulása után azonnal újra felidéződő, faluvégi kutyaugatás, amely talán fel sem hangzott. Csak az tudhatja, aki idáig eljutott, hogy ennek az írásnak voltaképpen az a címe, hogy Talán Meg Sem Történt. Amúgy nem teljesen mindegy, hogy megtörtént-e valami vagy hogy egyáltalán mi történik akkor, amikor arra összpontosítunk, ami talán meg sem történt? Ami viszont valószínűleg megtörtént, az az izmok megfeszülésének és ellazulásának története, különös tekintettel az egészen finomakra és önkéntelenekre.

Az északi szerelmek még várhatnak, gondolta a szabad ember, és a buszmegállóból elindult vissza, a tanya felé, amit szűk fél órával ezelőtt megkönnyebbülten hagyott hátra. Ez a maroknyi idő – sok, kevés? – elegendőnek bizonyult arra,

hogy a lehetőségek felülről kitárt csapóajtaja végleg becsukódjon, és a lélek pár perce még oszlásnak indult, nehéz fellegei az éj sötét hercegeiként, immár halhatatlanul és utódok nélkül újra elfoglalják trónjukat a belső és külső kopárosok szélein.

A szabad ember jelene, bár ezt innen nem lehetett egészen pontosan kivenni, már nem a jövőjéhez, hanem a múltjához kapcsolódott. Amikor a távolodás meghallotta, hogy mögötte a busz fékezés nélkül haladt el a megálló mellett, eszébe jutott, hogy kétszer nem lehet ugyanúgy kimenni ugyanabba a buszmegállóba, mert akkora szabadság nincs és soha nem is lesz a Földön. Nincs olyan világ!

Befelé lejtő utazásának ezen a pontján, amely valahol az orrüreg hátsó részén helyezkedett el, a szabad ember beszélni kezdett:

– A folyamatosan szűnő múlt napernyőt tart a jövő kis ágyásai fölé. Nem kell olyan gyorsan növekedni! Gondolatok jönnek-mennek, lassítanak, és mielőtt megállnának, már el is tűnnek, mintha csak apa és anya lennének. Velem maradó nyomaik érzelmek, ízek és rövid jelenlétek csupán, színes növények, a köröm alá szorult termőföld megnyilvánulásai. Kertek. Akárhol is vagyok, akárhová is megyek, ez a köröm alatti piszok kapcsolatot hoz létre ezekkel a növényekkel. Közben azon gondolkodom, hogy a semmi, ha lenne, fekete vagy fehér lenne, már vissza is értem a tanyához. Fölötte fény, de azt, hogy egyébként közeli vagy távoli ez a megvilágítás, nem látni, mert csak magát a fényt látni. Egyedül csak a fény látható, s alatta a ház, amelyet viszont nem ez a fény világít meg. Ez a ház egyszerűen csak látszik, pedig nincs semmi, ami láthatóvá tenné.

Visszatért oda, ahonnan nem sokkal azelőtt a véglegesség szándékával jött el. Leült, bár legszívesebben lefeküdt volna,

lehunyta a szemét, majd felvette a szemüvegét, és felállt. Sem mire sem akart gondolni, s ebben ezúttal is az a belső gyakorlat segítette, hogy megpróbálta felidézni gyermekkorának néhány kellemes képét, de valahogy megint csak a kellemetlenek jutottak az eszébe. A forró tepsit maga akarta a megterített asztal közepére helyezni, de amikor az megégette a kezét, a tál tartalma a földön kötött ki. Sokszor válik így szemétté az, ami eleinte még értéknek tűnik. Az anyag még nagyjából ugyanaz, de már senki sem akarja megenni, ugyanis mindenki az asztalról akar enni.

A sarokban meglátta azt a réges-régi, csámpa családi sámlit mögé bepottyant zöld zsírkréta-darabkát, amelynek hegyén ott kuporodik-küporodik Odaodu földje, ahol vidáman él Csimpilimpi és Orcián, a két örök jó barát, valamint Illa, a mindig kócos, mindig álmos, mindig vidám belerke, továbbá Piripali, a földig lógó orrú, vastag szemöldökű merengő bób, aki sokat kérdez, majd nagyokat hallgat... és persze nem maradhat ki a névsorolvasásból Hegymaga úr, a trálek-mester sem, aki mindent is szakért. Ezek a trálekek egyébként mindig dobozokban találhatóak, így senki sem tudja, hogy tulajdonképpen mik is azok a trálekek, hogy néznek ki, és mire valók egyáltalán. Ugyancsak e kis ország polgárai a vízben álló hahorlák. Belőlük, mivel nagyon magasak, csak egy-egy hosszú lábszár látható. Ők mindig harsányan hahotáznak, egyszóval hahorláznak, de senki se tudja igazán, hogy miért... alighanem folyton rég hallott viccek jutnak az eszükbe, de azokat a lábalatti népséggel csak nagy ritkán szokták megosztani. Odaoduban él még Téglá, a dénes is, aki a többi déneshez hasonlóan a pofonegyszerű megoldások híve, illetve Temennyi és Halenne barátságos, girilő-guruló testvér-gombócok is, akik rendszerint több oldalról vizsgálnak meg egy-egy hely-

zetet, és akkor sem esnek kétségbe, ha valamire nem talál-
nak azonnali megoldást... és hát ugyan ki ne ismerné arrafelé Ilonénit, a léboltost és sütácsa (ez egy édespogácsa-féleség, hmmm!) árust, az odaodui társasági élet középpontját, aki örül minden asztalvendégnek. Odaodut Mélyelenn öleli át: innen érkezik a fantázia és minden releváns álom, s amelynek szélétől az út már nagyon meredeken visz lefelé. Bár e szakadék túlsó vége mindig ködben és felhőkben áll, mégis arrafelé a legszebbek a csillagok, ha éppen nem kék az ég! A szabad ember egy pillanatra megállt, bár mostanában egyébként sem gyorsította fel különösebben semmi, és komolyan elgondolkodott azon, hogy vajon Odaodu színes kis világa mennyivel valószínűtlenebb az ő saját világánál, vagy azoknál a valóságoknál, amelyekben e sorok olvasói éppen most léteznek.

Eközben valahogy odakeveredtek a szabad ember szülei is, akik azonban csak lassan tudtak mozogni, úgy, mintha bá-bok, sőt, képek lettek volna. Lassan mozdultak meg, majd lassan tűntek el, mintha soha nem is lettek volna. Most ki kellene nézni az ablakon, és azon kellene elgondolkodni, hogy a kert a tanya körül miért nem úgy néz ki, ahogyan más tanyákon. Nincs hangulata, nincsenek zezzugai, sehol egy nyamvadt bagoly, esetleg egy lukat kaparó kutya. Bezzeg a régi parti dekorációjának nyomai mindenhol láthatóak. Mégis, milyen régi parti, és egyébként is, ki mondta ki először azt a szót, hogy tanya? A tanya hangulat, törekvés az örök hiány meghatározhatatlan véglegesítésére... nem, nem is egy hangulat, mert a hangulatok gyorsan változnak, míg ez az előbbi error sem gyorsan, sem lassan nem. Változik. A tanya képzelt titokszó, amit annak idején (mikor is?) valaki itt felejtett.

A képzelt hangoknak természetesen a vonulása és a megérkezése is képzelt. Ha eközben a felettük lévő, zárt felhő-

zet megnyílna... nem, azt hiszem, hogy ez lehetetlen, hiszen ilyesminek eddig még csak egyetlen, de azóta is tartó pillanatig lehettem a részese – gondolta a szabad ember:

– Valószínűleg ezért, s nem a levegő, pontosabban a légzés hiánya miatt nem lehet sokáig a felhők felett tartózkodni. Egyébként abban a világban, amelyben nekünk élnünk kell, nincs olyan, hogy csak felhő, hanem csakis olyan létezik, hogy valakinek vagy valaminek a felhőzete. Ez a valakihez vagy valamihez tartozó felhők törvénye, vagyis a barátságé, illetve a baráttal együtt történő menekülésé. Akarsz velem menekülni, vagy inkább egyedül menekülnél? Maradnál talán? Jó, de akkor esetleg maradhatnék én is? Maradok, és mesélek neked az Északi szerelmekről, jó? Tudod, ez egy olyan regény, amely már akkor készen állt, amikor elkezdtek írni, mert mind a mai napig az a tapasztalat képezi az alapját, hogy csak az árnyékok mozognak, az általuk megjelenített épületek soha. Hogy mondd? Nem, ezt a regényt nem tudom megmutatni, mert most nincs nálam. Ez azért olyan fontos, mert éppen azt veszítettük el, hogy ne lehessen nálunk semmi, legalábbis, hogy ne lehessen nálunk valami mondatkezdő kis semmiség, vagyis valami olyasmi, ami saját maga hiánya, kivonása, s ahová nem szabad vágyakkal, ékezetekkel és írásjelekkel megérkezni, hiszen a már a fiatalága után sem áhító ember csak a tudat maradéktalan megsemmisülése előtti utolsó pillanat örökkévalósága mentheti meg az öregedéstől. De mégis, ki a csuda akar fiatalon megöregedni? Talán csak azok, akik fekete tavakban nyaralnak, s azután saját mélységük emeli őket mások magasába, hogy onnan aztán nagy, barna és szabad testek kék árnyékai után kutathassanak a csillagok között... ha már itt tartunk: volt negyvenegy hosszú esztendőm Szibériában, sőt, mi több,

Észak-Szibéria állócsillagai alatt, ahol abban reménykedtem, hogy valaki még életben maradt közületek délen, és nem változott meg annyira, hogy ne mondhasa: „Nahát, de jó, hogy visszajöttél! Maradsz még egy kicsit, vagy Szibéria visszavár, esetleg a csillagok hívnak haza a helyedre, ami nem otthona senkinek, s ahol még az idő is csak fagyott vendég, rokon, kiáltás, sőt, több, csendek, amelyek között nincsenek szünetek?” Egyébként pedig nem, nem maradok, hiszen ti sem költöztetek el sehová, sőt nagyon is közel laktok egymáshoz, de egy jó ideje már nem is beszéltek egymással, mert mindenki legalább egyszer már összeházasodott a másikkal, ráadásul miután az unokák unokái is elköltöztek, el is vált a másiktól. Szavaim sodródnak a széllel, fény veszi körül őket, és szebbek, mint egy hideg ház bele. Befejezetlen mondatok, amelyek nem hagynak nyomot, mégis a földhöz kötődnek. Nem jó bent, de kint még rosszabb. Részek válnak le rólam, földrészek, amelyek nem tudnak sem rólam, sem egymásról, és ha elég lassan mozdulok, a történetük is kirajzolódik a ház falán. Érdemes lenne megint leülni, hiszen még a tea sem hűlt ki egészen. Gyors és lassú, majd megint valami gyors: ez az egymáson elmozdulni akarás ritmusa.

A szabad ember tanyája egy tenger alatti világ egyszerű anyagcseréje. Rend, tudat nélkül. Lét, rend nélkül. Tanya, lét nélkül, ahol lép és megáll, lép és megáll... no, nem ám az álmódó idő vagy valami önmagára irányuló gondolat, hanem csak az ego, csak egy karnevál Rióban. A szabad ember, gondolatait a háta mögé vetve, felegyenesedett az autóbusz-megálló padjáról. Először elindult vissza, a tanya felé, majd meggondolta magát, és inkább visszaült a padra, ugyanis a távolban egy busz reszkető körvonalai rajzolódottak ki. Nem sokkal később felszállt, és már az sem érdekelte, hogy a közeli,

üres tanya mögötti kopár vidék holt szája éppen most nyeli el a Napot. Északi szerelmek, várjak! Az este ma én vagyok, és hamarosan érkezem!

Az autóbusz nem sokkal később megállás nélkül áthajtott egy falun, amelyben a párttitkár és a tsz-elnök jó cimborák voltak, de néha még a plebános urat is meghívják egy-egy jó szarvaspörköltös tivornyára. Ilyenkor, és csakis ilyenkor aztán a párttitkár is ihatott egy kis misebort. A párttitkár egy ilyen találkozás alkalmával így szólt a tanácselnökhöz:

– Mély, nyugodt völgytő illatos avarba hulló emlékének örökre elkallódott festménye a barátságunk, egyetlen Janikám, színes abrosz-darabbal kipótolt, macskányi rés egy fontos, de az utca felől nem látható kerítésen. No, de erre már azért csak igyunk egyet, nem? – és erre már azért csak ittak egyet, igen.

Egyébként tudni illik, hogy a falu utcácskáiban, ahol a fák rendszerint ki szokták bólongatni a teleket is, az éjszakákat is, a felületet érintő lépések nyomai lassan, de biztosan süllyedni kezdtek. Ugyanígy az utcákra ráálló házakba tett tűzhelyek melege is elmozdult, csak fölfelé. Lent, mélyen, a falu alatt tehát a lépések története, fönt pedig a tüzek története határolja a falut, miközben minden és mindenki öregszik. Csak az öregedés nem öregszik soha. Igaz, hogy nem is fiatalodik, hanem egyszerűen csak van, mert lett, mert kellett, hogy legyen. Ez azonban már törvény, a lencsék és a rajtuk áthaladó fény törvénye. Punktum!

Hajnalba, amikor az utolsó álmok még mindig az éjszakai, vak óriásokkal táncoltak, erős, jó szellemekkel, és az útszélen felejtett gyümölcsökből kikelt terebélyes fák kiszáradt, üres odvaiba színes, illatos párák költöztek, a szabad ember elérte a várost. Ahogy kelt a Nap, tehetetlensége a háztetők-

re terült. Valami nagy gubanc – madár, orangután vagy ki tudja, micsoda – gubbasztott az egyik tetőgerinc csücskén, és hagyta, legalábbis nem akadályozta, hogy történjen benne, ami a regényírókban és a regényolvasókban mostanában már alig szokott: az idő maga... és amikor az idő történik, az olyan, mintha sűrű méz folyna le a házfalakon, egészen föld alatti világokig, közel a lassan és ferdén forduló-perdülő, súlyos középpontokhoz. Ekkor megszólalt egy hősies főcímszene, és a tetők alatti kis szobában a szabad ember szenvedélyesen nekilátott egy időgép építésének, hogy megakadályozzon egy olyan időháborút, amely a jövőben már nem történt meg. Csak működjön, dűnnyögte magában, és a legókockákból, félreérthető kézmozdulatokból,után felskiccelt falevelekből és összegyűrt csokipapírokból összetákolta rendszer lassan vibrálni és sejtelmesen fényleni kezdett, hogy az életre kelt, teljes mese újra meg újra ismételve magát, míg a világ világ. Itt a vége!

Barátom, ha átverekedted magad az eddigi értelmetlen betűdzsungelen, végül megérdemelsz pár értelmes, bátorító mondatot is! Ments meg egy állatot, hogy aztán évmilliárdokig együtt mozogva, együtt rezdülve a természettel estefelé végül eljuss a világ magvában számodra elrejtett óceán partjára! Ne aggódj, az a naplemente, mivel az már csak a tiéd, biztosan megvár téged! Addig meg csak hadd esteledjen, te pedig, mivel egyebed sincs, emlékezz a napfényre, de arra nagyon ügyelj, kérlek, hogy megfelelő távolságban maradj a forrásától!

A következő hajnalban aztán, miután kelet friss párái az összes álomból, testből és emlékből felébresztenek, végre elkezdődhet majd végtelen utazásod magadon kívülre, a másvalakiben való, megsemmisítő létezés partjai felé.

A VÉGJÁTÉK AZ VÉGJÁTÉK

13. Az olvasó jogán

Az olvasó jogán

Felnéztek az égre, Labancz, Leblanc és Strabancz pont azt látták, ami miatt érdemes élni. 42 évvel és 13 nappal később újra emlékeztek erre a pillanatra, és míg az életük filmje pergett le, csak remélték, a Rendező, beszélve az angyali munkát végző Vágóval, pont itt merevíti ki a képet.

A kép meg is állt, de ekkor a Vágó egy papírlapot adott át nekik, melyekre szavak voltak felírva.

Magukban olvasni kezdték, a végső olvasó jogán.

105.

Strabancz aznap 15 perccel hamarabb érkezett a nyomdához.

Megállt a kapu előtt, lassan beszívta a levegőt és még lassabban kifújta, pont úgy, ahogy étkezés alkalmával egy csípős levesnél tette volna. Életében először, de nem utoljára jött el ide, minden folyamatot véghezvitt megfelelően azért a pillanatért, ami most várta (írás közben a szerkesztésre gondolt már, miközben a sorokat tördelte, eszébe jutott, milyen fotókat lehetne még a könyvbe tenni, és amikor minden feladattal végzett egy nap, hulla fáradtan zuhant az ágyba...).

Ránézett még a pár nappal ezelőtti kenyérszeletelés közben megsebzett mutatójára, mely gondosan kezelve, leraasztva lett a sebtapasszal, hamarosan be is gyógyul teljesen.

Hátán egy nagy táskával, boldogan lépett be a kapun, a 105 darabban készült első papíralapú könyvéhez, aminek „kiszabadítását” és hazavitelét a nyomda lefóliázott raklapjáról önmaga vállalta el. Pár lépést tett és...

...147 év múlva a 105., utolsó fizikailag megtalálható kötet még éppen hogy csak épségben volt, bár pusztulásra ítéltetett: hamarosan bevégni sorsát ez is. Romos, pár nap múlva teljesen lebontásra kerülő könyvtári épület egy félig már a földbe fúródó polcán helyezkedett el többedmagával. A borítója már félig leszakadt (pedig annak idején mennyit bíbelődött ezen Stefán, hogy a tartalmat legjobban tükröző fotót kapja a kötet és a kiadó is rábólintson!), apró bogarak lakta lapjai közé már régen por került.

Az utolsó ember, aki ezt a könyvet olvasta pár évvel korábban, összességében meg volt elégedve a sorokkal, majd kicsivel később sajnálatos módon elütötte egy vonat, így ez a kötet által gazdagodott elme is eltűnt az Univerzumban.

Mint mindenki és minden egy idő után, amíg újra nem kezdődnek a dolgok.

Pár nappal a szóbanforgó könyvtár lebontása után egy kaku repült át pont a rom felett... mivel ezen a területen nem volt számára némi pihenőidőt adó természet adta nyugvópont, csak repült és repült, egy bizonyos cél felé.

Mi ezt a célt már nem fogjuk tudni, Pupucsapi sok generációs leszármazottja pedig fel fogja ismerni a megfelelő pillanatban, hova is vezet a légi útja.

Talán a Lalalák földjére. Talán máshova.

14. A félművészek összedolgoznak

Lui Leblanc fotói Sóbuckán, Karmaoson, Bölcsén és Szereten, Strabancz Stefán tolmácsolásában.

A túl sok emlék egy emlék, nem jó vagy rossz... építő.

A múltam a részem, de ezt leírva most már én is alázattal másé lettem.

Sóbuckán túli utazások jönnek.

Egy élet: lassuló idő, gyorsuló öröklét.

Bölcsői csendélet, zajos emlékkép.

A karmaosi víz égbekiáltó.

Szeret... neked adja a kép(ed)hez tartozó szeget, így válik teljessé a kompozíció.

Kiket illet a köszönet a könyv létrejöttéért?

Hosszú út megállója ez a könyv,
a BARLABOR kapitányaként kerülőt teszek a hajómmal,
hogy megfelelő módon tudjam feldolgozni az utam
majdnem 50 évét.

Gyerekkorom óta utazásként fogom fel az életem,
számomra természetes dolog a vizeket szelni,
felfedezni és új lehetőségek után kutatni.

Köszönöm a bizalmat, az ittlétüket, igyekszem meghálálni!
Talán értéket is adok át, de mindenképpen példát arra,
hogy kitartó akarattal és megfelelő szándékkal mindenkiből
lehet felfedező!

Kutassák fel Önök is saját életük fehér foltjait
és menjenek tovább is, egyre messzebb és messzebb.
Keressenek kihívásokat!

Köszönöm Szüleimnek, Testvéreimnek, Rokonaimnak,
Barátaimnak
az általuk adott erőt és hitet az eddigi utazásomhoz!
És újra köszönöm Lukács Gabi énekesnő és tai chi
és chi kung oktatónak
azt az energiát, amit tudtával és tudta nélkül kapok tőle
a távolból!

Mindkettőnket az Univerzum pátyolgat a helyes irányba,
de jól teszi: így vagy úgy, de megháláljuk a segítséget!
A „nagy pogácsa fogadás” meg „nagy pogácsa fogadás”,
ugye Gabi?!

Tartalom

SÓBUCKA SZÜLÖTTE

1. Igazából kicsoda Labancz István? 11

Személyes bemutatkozás, rövid leírás a leélt első majdnem ötven évről.

2. Ki kicsoda ebben az univerzumban? 14

A könyv alkotója ebben a rövid felsorolásban segít az olvasónak, bemutatva az írások egy részének megértéséhez szükséges információkat: személyeket, helységneveket illetően.

3. Egy ifjú elme vívódásai 17

Mely fejezetben könyvünk írója az élet(ünk) alapvető kérdéseit boncolgatja, tapasztalatlanul, rácsodálkozva, de mindenképpen előremutatóan. Röviden reagál az őt ért hatásokra, sokszor improvizálva, eseti megoldásokkal, de mindig őszintén.

4. BARLABOR 26

Labancz István élete legfontosabb művészeti küldetésének ad hálát a fejezetben, bemutatva a számára is értékes alkotói közösség egy-egy pillanatát.

5. MÁV-magyarázók, megmagyarázom... 31

Lui Leblanc a napi utazásai során észlelte a pályaudvar és a vonat néha értelmezhetetlenül kivitelezett piktogram-jait. Egy idő után akaratlanul is elkezdte fotózni, majd bevonva Strabancz Stefánt is, máshogy-magyarázni azokat, először ön maga szórakoztatására, később Barnás Márton íróval társulva az olvasóknak is.

Ez az alkotói kedv az idők folyamán kibővült még egy általános MÁV-életérzéssel.

A fejezetben található fotók nem tartalmaznak művészi értékeket, csupán tájékoztató jelleggel bírnak a leírt szöveg mellett.

6. Egy élet – arany – közép hatásai 49

A legfontosabb alkotások nagyobb része ebben a fejezetben található.

7. A Lui Leblanc írások /Naplóbejegyzések 73

A szerző életét végigkísérő óbudai gyerekkori becenév önálló személyiséget is kap felnőttként, a (fél)művész(ek) élete így lesz teljes és leíró.

A FEKETE-FEHÉR KÖNYVET SZÍNESÍTŐK

8. Makovecz Szilvia 97

Mely fejezetben Leblanc fontos alkotásokat mutat be egy írónőtől, ezekben önmagára is ismer, örök igazságokra lel, ezért fotókkal látja el ezeket.

9. Labancz Dóra Lilla, Labancz Eszter Csenge 100

A szerző a művészeti vonalon is tevékenykedő tehetséges és sikeres rokonai segítségét kéri naplószerű utazásához, és írást és fotót kap tőlük.

10. Bodri Gyula 102

Lui Leblanc eddigi összegzése Bodri Gyula áldozatos és küldetésszerű, sztúpai munkájáról. Őt a múltban már megismerhették egy többrészes dokumentumfilm által, a BARLABOR-csatornáin keresztül.

11. Barnás Márton – Kölyök 104

A szerző barátja alkotásával egy megismételhetetlen pillanatot mutat be, először és utoljára olvashatják papírra vetve ezt a művet. Lui Leblanc egy fotóval járul hozzá ehhez a fejezethez.

**12. Györgyi Csaba – Északi szerelmek
(regénykísérlet-töredék) 106**

Micsoda szerencse! Az élet ismétli önmagát, máshol nem fogják ezt az írást könyvben olvasni! Örök hála a másik barátnak is!

A VÉGJÁTÉK AZ VÉGJÁTÉK

13. Az olvasó jogán 117

A jövő elkerülhetetlen, a körforgás örök. A kötet lassan a végére ér, de bármikor újraolvasható.

14. A félművészek összedolgoznak 119

Lui Leblanc fotói Sóbuckán, Karmaoson, Bölcsén és Szereten, Strabancz Stefán tolmácsolásában.

Borítóterv / grafika: Györgyi Csaba

Dr. Kotász Könyvkiadó
(Kállay Kotász Zoltán e. v.)
2081 Piliscsaba, Kossuth Lajos u. 67.
E-mail: kotaszkonyv@gmail.com
Honlap: www.drkotasz.com

Szerkesztő és felelős kiadó: Kállay Kotász Zoltán
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
Nyomdai kivitelezés: OOK-Press Kft.

ISBN 978-615-82683-7-0